

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1990 ΕΤΟΣ Μ'

Ἀριθ. Φύλλου 834

Τιμή Φύλλου Δρχ. 50

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΑΘΩΩΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΘΗΒΩΝ

Με μεγάλην χαράν αναγγέλομεν τὴν ἀθωωτικήν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου Θηβῶν ποῦ ὡς γνωστόν ὠδήγησεν τὸν προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Χρυσόστομον ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς.

Ἡ ἀπόφασις ἦταν παμπληθεὶ ἀθωωτική, πρᾶγμα τό π ὁποῖον συνεκλόνησεν τό πολυπληθές ἀκροατήριον ἐν τῇ δίκῃ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καί μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἄλλη στήλη ἀναφέρει τ' ὀνόματα τοῦ Προεδρείου τὰ ὁποῖα ὄντως τιμοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ καταγράφεται, χρυσοῖς γράμμασιν διὰ τὰ πεπραγμένα ἡμῶν αὐτῶν τῶν Γ.Ο.Χ. καί νομίζομεν, ἂν δέν κάνομεν λάθος, οὐδεὶς μελλοντικός δικαστής θά ἐπιληφθῇ τοιούτων

δικαστικῶν θεμάτων ἐναντίον μας, χωρὶς νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν περίπυστον αὐτὴν ἀπόφασιν.

Ὁ συνήγορος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοδωρόπουλος καί ὁ μάρτυς ὑπερασπίσεως κ. Ἀθαν. Σακαρέλος ἀπόλυτα πειστικοί, ἡ δέ «ἀπολογία» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου ἄκρως τεκμηριωμένη, δέν ἄφησεν ἐλάχιστην ἀμφιβολίαν εἰς τό Προεδρεῖον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ὁ φερόμενος ὡς κατηγορούμενος Χρυσόστομος Κιούσης εἶναι ἀθῶος. Πιθανότατα θά ἐπακολουθήσῃ ἐκτενέστερα περιγραφή τῆς δίκης διὰ νά λάβῃ γνῶσιν τό Πανελλήνιον: «Εἰ ὁ θεὸς μεθ' ἡμῶν οὐδεὶς καθ' ἡμῶν, ὁ θεὸς πάντων ἐνεκεν».

ΔΙΑΠΥΡΟΙ ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει υἱκὰς εὐχὰς πρὸς τὸν ποιμενάρχην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιον ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις αὐτοῦ ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύει αὐτὸν τόσον ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὅσον καὶ εἰς τὰ ὑψηλά καθήκοντα ὡς Προέδρου τοῦ Γενικοῦ

Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος τυγχάνει εἰς ἐκ τῶν στηλοβατῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἐπ' ἀγαθῷ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος ἐπευλογῶν

ΤΟ ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅσοι καὶ ἂν πραγματεύονται διὰ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ὅσα στόματα μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐξυμνοῦν τὴν θεϊὰν χάριν Του εἰς ὅλα τὰ σημεῖα καὶ τὰ πλάτη τῆς Οἰκουμένης δὲν θὰ δυνηθοῦν ποτέ νά ἀνιχνεύσουν τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον καὶ ἀποστελλόμενον.

Ὅστις ἐξ ἡμῶν ποῦ διαθέτει καὶ μικρὰν γραφίδα εἰς τὸν Τύπον καὶ ἄπτεται αὐτοῦ τοῦ ἀνεξαντλήτου θέματος, καὶ ὅση προεργασία πνευματικὴ καὶ προ-

σευχή, ἂν προηγηθῇ, θά ἴσεται πάντοτε ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐλαχίστων διὰ νά ἐξυμνήσῃ τὴν θεϊκὴν Του προσωπικότητα.

Ἄπαξ καὶ ὑπεισήλαμε εἰς τὸ θέμα, ἅς ἀνατρέξουμε εἰς τὴν μνήμην μας καὶ ἅς ἐναποθέσωμεν ἐν γραπτῷ λόγῳ ἔστω καὶ τὰ ἐλάχιστα διότι ὁ γράφων ἐπὶ πολλὰς δεκαετίες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔχει ἀποκομίσει πάντα θεῖα θελήσει σημαντικὰς ἀληθείας διὰ νά καταγράψῃ ἔστω καὶ τὰ ἐλάχιστα.

Ὁ Θ. Δαμασκηνός θά μᾶς ἀποσαφηνήσῃ εἰς τὰ δογματικά του ὀρισμένους, κατ' ἀνθρώπων, πάντα, ιδιότητες τοῦ Παναγίου Πνεύματος αἱ ὁποῖαι καί θά ἀποτελέσουν τήν κλεῖδα τῆς μικρᾶς μου γραφῆς. Ἡ Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι τόσον πλουσία, πού ἡμέρες τῶν ἡμερῶν καί ἂν γράφεις, δέν εἶναι δυνατόν νά πλησιάσῃς τό πλήρες, ἀλλ' ἄς ἐντοπισθῶμεν εἰς ἓνα καί μόνον τροπάριον πού εὐγλωττα μᾶς παρουσιάζει, τί ἐπιτελεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ποία εἶναι ἡ ἡγεμονική του θέσις δι' ὅλην τήν παιδαγωγίαν τῆς ἀνθρώπινης υπάρξεως:

«Το Πνεῦμα τό ἅγιον, φῶς, καί ζωή καί ζωσα πηγὴ νοερά. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως

ἀγαθόν, εὐθέες, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεός, καί θεοποιοῦν· πῦρ, ἐκ πυρός προῖον, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες καί Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον, εἰς νομάς χαρισμάτων».

Ἀλλά νομίζομεν, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, ἄς περιγράψωμεν ἀμυδρῶς αὐτά τὰ ὁποῖα ἔντονα διαχέονται ἐν ταῖς ἱεραῖς ἡμῶν Συνάξεσι καί μετὰ δέους ἀρχόμεθα:

Α. Ἄναρχος εἶναι ὁ Πατήρ ὁ καί Θεὸς Γεννήτωρ καί Προβλεύς. Αὐτό διαστρώνεται εἰς τήν «Παρακλητικήν» τήν ὁποῖαν ἔχομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥς Συγγραφεύς ὁ Θ. Δαμασκηνός.

Β. Συνάναρχος εἶναι καί ὁ Υἱός, ὁ πρό αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρός. Εἰς αὐτό τό σημεῖον, κάθε ἀνθρωπίνη ἐξήγησις εἶναι ἀδύνατον νά δωθῇ ἐφ' ὅσον ὁ γεννηθεὶς ἔχει τήν αὐτὴν αἰδιότητα μέ τόν Γεννήτορα Πατέρα. Θά ἡδυνάμεθα νά παραθέσωμεν ὁλόκληρον τό σημεῖον τό ὁποῖον ἀναγράφει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀλλά, αὐτό ἴσως γίνεαι ἄλλη φορά, διότι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χρονικά ὅρια τοῦ γράφοντος καί ἐφ' ὅσον θά κάνωμε χρῆσιν τῶν δογματικῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἄς μὴ πλουτίσουμε τό ἄρθρον μέ ἄλλας Πατερικὰς Δογματικὰς ἀληθείας. Ὁ γεννηθεὶς Υἱός ἐκένωσεν ἑαυτόν, εὐρέθη ἐν τῇ Γῇ ὡς Λόγος σαρκωθείς, παρέμειναν ἐν αὐτῇ, ἐδίδαξεν καί ἐζησεν ὡς ἀνθρώπος, ἐκουσίως Ἐσταυρώθη ἐτάφη καί Ἀνεστήθη ἐν δόξῃ καί μᾶς παρέδωκεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρες θαυμαστάς ἀποδείξεις τῆς υπάρξεώς Του ἀναληφθεὶς δέ ἐν Οὐρανῷ ἐπλήρωσεν πᾶσαν τήν οἰκονομίαν.

Γ. Συνάναρχον εἶναι καί τό Πανάγιον Πνεῦμα τό ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός καί ἐπὶ τοῦ Προκειμένου ὁ Πατήρ καλεῖται καί Θεὸς Προβλεύς, διότι εἶναι μόνον Αὐτός πού ἐκπορεύει τό Ἅγιον Πνεῦμα ὅπερ εἶναι συνάναρχον μέ τόν Πατέρα καί τόν Υἱόν, καί αἱ τρεῖς θεῖαι προσωπικότητες εἶναι αὐταὶ πού ἀποτελοῦν τήν ἁγίαν Τριάδα, τήν ὁποῖαν

πιστεύομεν, ὅτι ἐδημιούργησεν τόν κόσμον, συντηρεῖ αὐτὸν ἀναγεννᾷ αὐτό τό ἐξάισιον δημιούργημα τόν ἀνθρώπον καί καθιστᾷ αὐτόν συμπάρεδρον τῆς θείας Βασιλείας. Κατὰ τόν Μέγαν Βασίλειον δέ «Ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνέργεια συντεταγμένη ἐστὶ τῆς τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ ἐνεργεία». Κατὰ δὲ τόν Ἀγάθωνα Πάπαν μαρτυροῦντα εἰς τὰ Πρακτικά ΣΤ' Οἴκου, Συνόδου. «Ἡ ἐνέργεια καί τὰ χαρίσματα κοινά, Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος». Ἀλλά νομίζομεν ἐπειδὴ ὁμιλήσαμε διὰ τό Ἅγ Πνεῦμα ἄς προσδιορίσωμεν ὅτι αὐτό τοῦτο συντηρεῖ τήν Ἐκκλησίαν ἥς κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός. Τό Ἅγιον Πνεῦμα παραμένει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί φωτίζει καί καταξιοῖ τόν κλήρον νά ἐπιτελεῖ τὰ ὑψηλά του καθήκοντα διὰ τήν καθοσίωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄς ἀφήσωμεν, ὅμως τώρα, τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν νά ἐμπλουτίσῃ τό ἄρθρον μέ τὰ θείας του διδασκαλίας εἰς τό ἀρχαῖον καί εἰς τήν μετάφρασιν αὐτοῦ τῶν καθηγητῶν Π. Χρήστου καί Σ. Ν. Σάκου.

Κείμενον

Οὕτω το Πνεῦμα μεμαθηκότες Θεοῦ το συμπαρομαρτοῦν τῷ Λόγῳ καί φανεροῦν αὐτοῦ τήν ἐνέργειαν οὐ πνοὴν ἀνυπόστατον ἐννοῦμεν - οὕτω γάρ ἂν καθαιρεῖται πρὸς ταπεινότητα τό μεγαλεῖον τῆς θείας φύσεως, εἰ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἡμετέρου πνεύματος καί τό ἐν αὐτῷ Πνεῦμα ὑπονοεῖτο - ἀλλὰ δύναμιν οὐσιώδη, αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς ἐν ἰδιαζούσῃ ὑποστάσει θεωρουμένην, ἐκ τοῦ Πατρός, προερχομένην καί ἐν τῷ Λόγῳ ἀναπαυομένην καί αὐτοῦ οὐσαν ἐκφαντικήν, οὔτε χωρισθῆναι τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐστὶ, καί τοῦ Λόγου, ᾧ συμπαρομαρτεῖ, δυναμένην οὔτε πρὸς τό ἀνύπαρκτον ἀναχεομένην, ἀλλὰ καθ' ὁμοιότητα τοῦ Λόγου, καθ' ὑπόστασιν οὐσαν ζώσαν, προαιρετικήν, αὐτοκίνητον, ἐνεργόν, πάντοτε τό ἀγαθόν θέλουσαν καί πρὸς πᾶσαν πρόθεσιν σὺνδρομον ἔχουσιν τῇ βουλήσει τὴν δύναμιν, μήτε ἀρχὴν ἔχουσιν μήτε τέλος. Οὕτε γάρ ἐνέλειψε ποτέ τῷ Πατρί Λόγος οὔτε τῷ Λόγῳ Πνεῦμα.

Μετάφρασις

Πνεῦμα τό ὁποῖον συνοδεύει τόν Λόγον καί φανερῶναι τήν ἐνέργειάν του δέν θεωροῦμεν ὅτι εἶναι κάποια πνοὴ χωρὶς προσωπικὴν ὑπαρξιν - διότι ἐστὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς θείας φύσεως θά ἐξευτελίετο, ἂν ἐθεωρεῖτο ὅτι τό Πνεῦμα πού ἔχει εἶναι ὅμοιον μέ τό ἰδικόν μας πνεῦμα - ἀλλὰ θεωροῦμεν ὅτι εἶναι δύναμις μέ ὄντοτητα, ἡ ὁποία νοεῖται μέ ἰδιαίτεραν προσωπικὴν ὑπαρξιν καί ἐκπορεύεται ἀπὸ τόν Πατέρα καί ἀναπαύεται εἰς τόν Λόγον καί τόν ἀποκαλύπτει, καί δέν εἶναι δυνατόν νά χωρισθῇ ἀπὸ τόν Θεόν εἰς τόν ὁποῖον μένει, οὔτε εἶναι δυνατόν νά χωρισθῇ ἀπὸ τόν Λόγον τόν ὁποῖον συνοδεύει, οὔτε διασκορπίζεται διὰ νά ἐξαφανισθεῖ, ἀλλὰ εἶναι δύναμις πού ἔχει προ-

σωπικὴν ὑπαρξιν ὁμοίαν μέ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Λόγου, δύναμις ποῦ ἔχει ζωὴν, θέλησιν, προσωπικὴν κίνησιν, ἐνέργειαν, δύναμις ποῦ πάντοτε θέλει τὸ ἀγαθὸν καὶ διὰ κάθε σκοπὸν ἔχει βοηθὸν τῆς θελήσεως τὴν δύναμιν τῆς, καὶ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος. Διότι ποτὲ δὲν ἀπουσίασεν ὁ Λόγος ἀπὸ τὸν Πατέρα, οὔτε τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὸν Λόγον.

Ἐλπίζομεν πὼς αὐτὰ ποῦ γράφονται θ' ἀποτελέσουν ἓνα μικρὸν πνευματικὸν ἔναυσμα ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσιν παρακίνησιν δι' αὐτοὺς ποῦ θέλουν νὰ μάθουν περισσότερα γύρω ἀπὸ τὴν ὑψίστην θεϊκὴν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἴθε ἡ χάρις ἡ ὁποία ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ μᾶς ἐνδυναμώσει καὶ νὰ μᾶς καταστήσῃ ἱκανοὺς διὰ νὰ μὴν προβαίνωμεν εἰς παραλόγους ἐνεργείας αἱ ὁποῖαι πολλακίς προξενοῦν λύπην εἰς Αὐτό. Σαφῶς ὁ Θ. Παῦλος ἀναφέρει καὶ μᾶς παροτρύνει νὰ μὴν προβαίνωμεν εἰς ἀλογίστους ἐνεργείας αἱ ὁποῖαι λυποῦν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον (Ἐφεσ. 4.29,30) «Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορεύεσθω, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσιν καὶ μὴ λυπεῖται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως».

Αὐτὰ ἄς τὰ προσέξουν οἱ εὐτράπελοι καὶ οἱ σαπρολογηντές.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ

« Πὼς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; καθὼς γέγραπται· ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ» Ρωμ. ι' 15.

Ὁ θεὸς Παῦλος εὐρισκόμενος εἰς Ἐφεσον ἔγραψε πρὸς Ρωμαίους τὰ ἄνω καὶ ἐπικυρῶν τὰ τοῦ Ἡσαΐου 57.3 καὶ ἐκφράζων, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελοῦν οἱ ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου εὐαγγελιζόμενοι ἀνά τὸν κόσμον τὸν Κ.Η.Ι.Χ. Καὶ τῷ ὄντι οἱ πόδες αὐτοῖ οἱ ὅποιοι κατηξιώθησαν τῆς ὑψίστης αὐτῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι «ὠραῖοι» διότι λαβόντες τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστήν «κατενεμήθησαν» εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου καὶ ἐδίδαξαν Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἀνάστασιν «Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στοικῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ, καὶ τινες ἔλεγον· τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; οἱ δὲ ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεῦς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο αὐτοῖς» (Πράξ. ιζ' 18).

Ἐπειδὴ ὁμως εὐρισκόμενοι ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος νὰ ἐορτάσωμεν τὴν πάνσεπτον μνήμην τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἄς χαράξωμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὰ παμμεγέθη αὐτὰ ἀναστήματα τῶν μαθητῶν τοῦ Χρι-

στοῦ ποῦ ἐντὸς μερικῶν δεκαετιῶν ἐξηγγείλαν τὸ Εὐαγγέλιον ἀνά τὴν Οἰκουμένην καὶ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ διεδόθη, δυνάμει Θεοῦ, εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστόν κόσμον.

Οἱ δώδεκα μαθηταί, οἱ ἑβδομήκοντα κ.ἄ. μέ ἐνθεον ζῆλον, καταγλαϊσθέντες παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥρμησαν ὡς «λέοντες» εἰς τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, στερούμενοι γυμνητεύοντες, ἐδίδαξαν αὐτὴν τὴν πιστὴν, τὴν ὁποίαν διατηροῦμε σήμερον εἰς δύο χιλιετηρίδας. Ἀλλὰ διὰ νὰ προσδιορίσωμεν τὸ μέγεθος τὸ τί ὑπέφεραν ἢ ὑπέστησαν αὐτοὶ οἱ ἀγγελιοφόροι θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Θ. Παῦλος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεικονίζει τὴν ὅλην ἁγίαν ἀλλὰ τραγικὴν πραγματικότητα!

«ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις...» (Β' Κορινθ. στ' 5).

Ἐξετάζοντας ἐμεῖς τὴν θέσιν μας ἱερατικὴν ἢ μὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ συγκρίνοντας, ἀδραῖς λέξεσιν, πὼς διάγομεν ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι, τότε ἀσφαλῶς πρέπει νὰ καταισχυθῶμεν διότι οἱ Ἀπόστολοι ὑπῆρξαν οἱ γίγαντες τῆς ὑπομονῆς, ἐγκρατερήσεως καὶ αὐτοθυσίας, διότι περισσότεροι, ἐξ' αὐτῶν ἐκατατομήθησαν παρὰ τῶν τυράνων, καὶ θὰ μένουν πάντα εἰς τὴν ψυχὴν μας οἱ Ἅγιοι φωτεινὰ μετέωρα, διὰ νὰ μᾶς νοθετοῦν καὶ μᾶς ἐνισχύουν διὰ τὴν διαδρομὴν τὴν ὁποίαν κάνουμε πρὸς τὸν Οὐράνιον Ἀρχηγόν μας.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπαυξήσωμεν τὸν ζῆλον τῶν φίλων ἀναγνωστῶν μας ἄς παραθέσωμεν ὀλίγα τινὰ ἔστω καὶ εἰς ἀρχαίαν γλῶσσαν ποῦ γράφει ὁ Ἅγιος Γρηγό-

ριος ὁ Παλαμᾶς τόν ΙΔ' αἰῶνα ἐξυμνῶν, διαλεκτική ἐφέσει καί ὑψηλῇ ἀναγωγῇ τί ἀκριβῶς ἐπετέλεσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί τί ὑπέστησαν διὰ τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

«Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (1). Ζῆλον δέ εἶχε Θεοῦ, ὡς καί ζηλοῦν ἡμᾶς Θεοῦ ζήλω· καί τίνι τῶν ἀπάντων, ἢ μόνῳ Πέτρῳ παραχωρήσει τῶν ἴσων; Τήν δέ ταπεινῶσιν οἷος, αὐτοῦ πάλιν ἄκουσον περί ἑαυτοῦ λέγοντος· «Ἐγώ εἰμί ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων, ὅς οὐκ εἰμί ἱκανός καλεῖσθαι Ἀπόστολος» (2). Τί οὖν ἐπειδὴ περὶ αὐτός ἐστι τῷ Πέτρῳ τήν ὁμολογίαν, τόν ζῆλον, τήν ταπεινῶσιν, τήν ἀγάπην, ἄρ οὐχί καί τῶν αὐτῶν ἐτυχεν ἐπάθλων, παρά τοῦ πάντα ἐν ζυγῷ καί μέτρῳ καί σταθμῷ τιθέντος δικαιοτάτῳ; καί πῶς ἂν ἔχοι λόγον; Διὰ τοῦτο Πέτρῳ μέν φησί· «Σύ εἰ Πέτρος, καί ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν»· περί δέ Παύλου, τίφησι πρὸς τόν Ἀνανίαν; «Σκευὸς οὗτος ἐκλογῆς μοί ἐστι, τοῦ βαστάσαι τό ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων» (3). Ποῖον ὄνομα; πάντως τό ἐπικληθέν ἐφ' ἡμᾶς, τήν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, ἣν ὡς θεμέλιος ὁ Πέτρος βαστάζει. **Ὁρᾶτε Πέτρου καί Παύλου τό περιφανές καί ὁμότιμον ὅσον, καί ὡς ὑπ' ἀμφοτέρων ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία βαστάζεται; διὰ τοῦτο καί αὕτη νῦν μίαν καί τήν αὐτήν ἀμφοτέροις νέμει τιμὴν, ὁμοτίμως ἀλλήλοις συνεορτάζουσai σήμερον.** Ἄλλ' ἡμεῖς ἀναθεωροῦντες τούτων τήν ἐκβασίν, μιμησώμεθα τήν ἀναστροφὴν· κἂν εἰμὶ τ' ἄλλα, τήν γοῦν ἐκ ταπεινώσεως καί μετανοίας διόρθωσιν· τά μέν γάρ ἄλλα, μεγάλα καί ὑψηλά καί μεγάλοις προσήκοντα, καί μεγάλοις πρὸς μίμησιν ἦκοντα, ἴσως ἔστιν ἃ καί τοῖς πᾶσι τό παράπαν ἀμίμητα· ἢ δ' ἐκ μετανοίας διόρθωσις, ἡμῖν μᾶλλον ἢ ἐκεῖνοις προσῆκεν, ὅσω καί τῆς ἡμέρας ἐκάστης πολλά πταίωμεν ἕκαστος, καί οὐδαμόθεν ἄλλοθεν ἡμῖν ἐλπίς σωτηρίας, εἰμὶ ταύτην διὰ τῆς διηνεκοῦς μετανοίας ἐπισπασόμεθα.»

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΧΘΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΝ ΖΥΓΟΝ

Κάθε Ἑλληνικὴ ψυχὴ ὅταν πλησιάζουν αἱ ἡμέραι τοῦ Μαΐου καί δὴ ἡ 29η σκιρτᾷ μετὰ τῆς δεοῦσης πίστεως καί ἱερᾶς μνήμης ὅτι, λόγῳ τῶν κριμάτων μας, ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς αὐτό τό φοβερόν γεγονός τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως τῆς σφαγῆς τῶν κατοίκων καί τῆς ὑποδουλώσεως ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς 400 ὁλόκληρα ἔτη σκληρᾶς καί ἐπαράτου δουλείας.

Ἐγράφησαν ὁλόκληροι τόμοι γύρω ἀπ' αὐτό τό φοβερόν καί ἀναπάντεχον γεγονός τό ὅποιον ἀνέτρεψεν τήν ἱστορίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου, διότι οἱ ἐπιζήσαντες Λογάδες μετακομίσαντες εἰς τήν Ἱτα-

λίαν καί εἰς ἄλλα μέρη τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης μετέδωσαν τά πνευματικά φῶτα εἰς ὅλον τόν κόσμο τῆς Μεσαιωνικῆς ἐποχῆς μετελαμπαδεύσαντες τόν Βυζαντινὸν καί χριστιανικόν πολιτισμόν, «γράφει Ἑλληνικόν» εἰς ὅλον τόν τότε ἐν σκότει εὐρισκόμενον κόσμον. Οἱ ἄλλοεθνεῖς ἱστορικοὶ, δυστυχῶς ἀποσιωποῦν αὐτό διότι «ἀναγγένησις» θέλουν νά τήν λέγουν ὅτι εἶναι ἀπλή ἀφύπνισις μέ Λατίνους ἡγήτορες, καί ἀγνοοῦντες σκοπίμως τήν Ἑλληνικὴν θετικὴν προσφοράν.

Σάν πόντιος Ἀρχιερεὺς εἶναι ἀδύνατον νά μὴ ἀναγράψω καί τοὺς ἐκ τοῦ Πόντου Λογάδες οἱ ὅποιοι ἐστάθησαν οἱ κήνσορες τῆς Παιδείας ἐν τῷ Βυζαντίῳ καί θά ἀναφέρωμεν μόνον δύο τόν ἀγ. Ἰωάννην Ἐπίσκοπον Ευχαΐτων καί τόν θαυμαστόν Βρυένιον οἱ ὅποιοι εἶναι γνωστοὶ παρά τῇ χριστιανικῇ γραμματείᾳ, ὡς «προπομποί» τῶν λογάδων πού κατέφυγον εἰς Κεντρικὴν Εὐρώπην.

Νομίζομεν ὅτι πρέπει οἱ Ἕλληνες ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ δυνατό νά «ἀναγράφουν» τί θά πῇ Κων/πολις τί θά πῇ ἄλwiss αὐτῆς τί θά πῇ στυγνὴ δουλεία τῶν Ὀθωμανῶν. Αὐτὰ δέ τά γεγονότα νά μεταλαμπαδεύωνται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ὅπως ἐπραταν καί οἱ ἀρχαῖοι Ἰσραηλῖται, κατόπιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Δημιουργοῦ ὅτι ἡ μία γενεὰ πρέπει νά μαθητεύῃ τήν γενεάν πού ἔρχεται, διὰ νά μείνῃ ἡ μνήμη τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ ἐναργῆς εἰς αἰῶνας αἰῶνων.

Δευτερονόμιον Στ' 4 -10.

«Ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐξ' ὅλης τῆς καρδίας σου, καί ἐξ' ὅλης τῆς ψυχῆς σου καί ἐξ' ὅλης τῆς δυνάμεώς σου καί ἔσται τά ρήματα ταῦτα...ἐν τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν τῇ ψυχῇ σου, **προβιβάσεις αὐτά τοὺς Υἱούς σου, καί λαλήσεις ἐν αὐτοῖς καθήμενος ἐν οἴκῳ καί πορευόμενος ἐν ὁδῷ καί κοιταζόμενος καί διανυστάμενος** καί ἀφάψειν αὐτά εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρὸς σου.....».

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο θρησκευτικά καί ἐθνικά ἀκραφνῶς Ἑλληνικά γεγονότα θά μείνουν εἰς τοὺς αἰῶνας ἀκατάλυτα, διότι δέν θά μπορέσῃ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος νά τὰ ἐκφυλίσῃ ἢ νά τὰ καταστρέψῃ.

Εὐχομαι εἰς ὅλον τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. πού ξέρει καί κρατᾷ Γνησίως τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, συμφῶνως μέ τήν ἐντολήν τοῦ θείου Παύλου, νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τά ἐκτεθέντα παρά τοῖς ἐμῆς ἐλαχιστότητος καί διασώσῃ τά ἐθνικά μας γεγονότα, διότι ὅπως προβλέπομεν μέ τήν εἰσοδόν μας εἰς τήν Ε.Ο.Κ. λίαν συντόμως, ἔχομεν ὅλοι μας νά ὑποστῶμεν ἐθνικάς καί ἠθικάς ἀλλοιώσεις.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Εἰς τόν ἐορτάζοντα ἀρχιμανδρίτην π. Γερόντιον Λουδάρον, Πρωτοσύγγελον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνας καί Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εὐχόμεθα ἔτη πολλά καί μέ πλουσίαν πνευματικὴν καρποφορίαν.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΡΓΥΡΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΡΓΟΝ

Ἐκάστην 1ην Ἰουλίου ἡ ἀγία μας Ὁρθοδοξία πανηγυρίζει τοὺς ἰατροὺς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Ἀγίους Ἀναργύρους τοὺς αὐταδέλφους Κοσμᾶν καὶ Δαμιανόν ἰατροὺς κατὰ τὴν ἐπιστήμην, Ῥωμαῖοι ὑπάρχοντες καὶ ἐν Ῥώμῃ μαρτυρήσαντες.

Ὅλοι οἱ πιστοὶ προστρέχοντες πρὸς βοήθειάν των ἀρύνονται πλούσια πνευματικά δῶρα διότι εἶναι ταχεῖς εἰς τὸ ἀκοῦσαι καὶ ἄμεσοι θεραπευταὶ εἰς τὸ ἐκτελέσαι. Πᾶς ὁ προστρέχων εἰς αὐτοὺς, μέ χριστιανικὸν βίον, τυγχάνει αὐτῶν τῶν πλουσιῶν δωρεῶν διότι καὶ ὁ Κοσμᾶς καὶ ὁ Δαμιανὸς ὑπῆρξαν, ὡς πιστεύομεν, παιδιόθεν θιασῶται τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διήρχοντο ὅλον τὸν νεανικὸν τῶν βίον ἐντρυφῶντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὰ θεῖα κελεύσματα τοῦ ὑψηλοῦ των διδασκάλου. Ὑπῆρξαν αὐτοὶ καθαροὶ Ναοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ «καταγῶγια» τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἔχοντες σταθερά ἐν νῶ τὸ τοῦ Κυρίου, εἰπόντος πρὸς τὸν νεανίσκον: «Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι ὑπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν Οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» (Ματθ. 19. 21). Ἡ ἐντολή αὕτη τοῦ Κυρίου ἦτο κεχαραγμένη ἐν τῷ Πνεύματι των καὶ βάσει αὐτῆς διεξήγον τὰ τῆς ἐπιστήμης των ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφωνία, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσουν χρυσόν ἢ ἄργυρον ἐν τοῖς θυλακίοις των.

Δέν θά ἐνδιατριψόμεν εἰς τὰ διαλαμβανόμενα ἐν τῷ Συναξαρίῳ διότι θά παρακαλέσωμεν τοὺς ἀναγνώστας νὰ λάβουν τὸν κόπον ν' ἀναγνώσουν τὸν βίον των καὶ νὰ ἀρυσθοῦν πλούσια τὰ ἐλέη ἀπ' αὐτοὺς. Ὁ γράφων σκοπὸν ἔχει νὰ τονίσῃ εἰς τὸ μικρὸν ἄρθρον του τὸ ἀφιλόκερδον τῆς ζωῆς των καὶ νὰ ἐξάρῃ ἰδιατέρως τὸ γεγονός αὐτό, διότι διανύοντας τὰς ἐσχάτιας τῶν καιρῶν βλέπομεν τὴν φιλαργυρίαν, αὐτὴν ταύτην ὡς εἰδωλολατρείαν κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον νὰ λαμβάνει διαστάσεις μὴ ἐλεγχόμενας. Τόσον ὁ κλῆρος ὅσον καὶ ὁ λαός, μέ ἀγαθὰς ἐξαιρέσεις, εὐρίσκονται ὑπόδουλοι αὐτοῦ τοῦ πάθους καὶ θεοποιοῦν τὸ χρέμα ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ διαπίστωσις εἶναι ἀλγεινή διότι ὡς ἱερεὺς ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ βλέπω καὶ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου διὰ τὸ κατάντημα τῆς σημερινῆς γενεᾶς.

Ἄν ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε τοὺς μαθητάς Του, πένητας ὄντας, ἀνά τὸν κόσμον χωρὶς οὐδένα πόρον παρὰ μόνον τὸν ἐνθεον ζῆλον των τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ψυχῶν, τότε τὸ παράδειγμα αὐτό των μαθητῶν ἀνά τὸν κόσμον ἔπρεπε ν' ἀποτελῇ τὸν κανόνα τῆς ζωῆς μας! Διότι ἂν τὰ πετεινά τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὅλα τὰ ἔμβεια ζῶα τρέφονται ἀπὸ τὸν Παντοδύναμον προνοητὴν τοῦ Παντός, πολλῶ μάλλον ἡμεῖς, ἡ κορωνὶς τῆς δημιουργίας, εἶναι δυνατόν ν' ἔχωμεν καὶ τὴν

ἐλαχίστην ὑποψίαν ὅτι δέν θά τραφῶμεν ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα; Καὶ ἐπιπλέον ἄς μνημονεύσωμεν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀναγράφει ὁ Ματθαῖος 10.30 «Ὑμῶν δέ καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἡριθμημένα εἰσὶ».

Τὸ γεγονός τοῦτο καὶ μόνον θά ἔπρεπε νὰ μᾶς καθοδηγῇ χωρὶς ἐνδοιασμόν καὶ οὐδεμίαν ἀγωνίαν θά πρέπει νὰ διέπῃ τὴν ζωὴν μας ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἀψευδὴ Οὐράνιον τροφοδότην.

Νομίζομε ἔχοντες ὡς πρότυπον τοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους Κοσμᾶν καὶ Δαμιανόν οἱ ὅποιοι, ἐθεράπευον πᾶσαν νόσον καὶ ἀρρώστειαν ἐν τῷ λαῷ ἦσαν πανευτυχεῖς, διότι ἀκριβῶς ἐφήρμοσαν καὶ ἄλλο σημεῖον τῆς Κυριακῆς ἐντολῆς: (Ματθ. 4.4.) «Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ».

Ἄς μᾶς καταξιώσῃ ὁ Κύριος, δοῦλοι ὑπάρχοντες τοῦ Παντελεήμονος Θεοῦ νὰ τύχωμεν καὶ ἡμεῖς θείας ἀντιλήψεως καὶ σωτηρίας ψυχῶν.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάννυγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 700
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 40

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 50
ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΤΟ «ΑΒΑΤΟΝ» ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ Υπό Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

«... Ένας τόπος καθγιασθείς υπό της αγάπης του Θεού και ανυψωθείς υπέρ πάσαν φθοράν είναι και ό ύψικормος Άθως, τό Άγιώνυμον και εύλογημένον Όρος, τό πάντερπνον και πανεύοισμον - Περιβόλι της Παναγίας.

Έν τῷ τόπῳ αὐτῷ τῷ Ἀγίῳ Όρει, ό χρόνος συνετρίβει. Παρελθόν δέ και παρόν συναντώνται εις μίαν υπερκόσμιον πραγματικότητα τόν Όρθόδοξον Μοναχισμόν όστις ώς ύψιστον ιδεώδες της Όρθοδόξου Έκκλησίας άμα δέ και άκαταγώνιστος αὐτής δύναμις, θριαμβεύει έν ταίς ψυχαίς Όσίων Πατέρων, Ταπεινών Μοναχών ότινες άρθέντες μεταξύ ούρανού και γῆς, διά της κατά Χριστόν άσκήσεως και αγιότητος, συνανήψωσαν και τόν τόπον, ένῶ τά θεία παλαίσματα της άρετής επέτυχον» (Ηλίας Βενέζης).

Σύντομη Ιστορία και όνομασία του Άθω σέ Ἀγιον Όρος

Άνάμεσα στα γνωστά Όρη, όπως τό Άραράτ, τό Σινά, ό Κάρμηλος, τό Θαβώρ, το Όρος τών Έλαιών κ.λ.π. πού τιμήθηκαν και δοξάσθηκαν ποικιλοτρόπως, εξαιρετική τιμή και δόξα επιφύλαξε ό Θεός για τό Όρος Άθω.

Ό Στράβων και ό Πλούταρχος αναφέρουν, ότι ό τολμηρός Αρχιτέκτονας Δεινοκράτης πρότεινε στό Μ. Ἀλέξανδρο, νά του χορηγήσει τά απαιτούμενα έξοδα για νά λαλεύσει την κορυφή του Άθω, λέγοντας, πώς μπορεί νά μεταβάλλει αὐτήν, σέ άνδριάντα του, πού νά κρατεί, «διά μέν της δεξιάς χειρός ποταμόν καταρρέοντα, διά δέ της άριστερας μυριάνδρον πόλῳ».

Έκείνο όμως πού δέν δέχθηκε νά φέρει σέ πέρας ό Ἀλέξανδρος, γιατί είχε άλλες βλέψεις και άλλα σχέδια, αὐτό τό ίδιο πραγματοποίησε ή εύλάβεια τών Έλλήνων Χριστιανών, έγκαθιδρύοντας στό όρος αὐτό «μυριάνδρον μοναχικήν πόλιν, άφ' ής ρέουσα όντως ανά τούς αιώνας ποταμοί ύδατος ζώντος και πηγῇ ύδατος άλομένου της κατά Χριστόν ζωής και φιλοσοφίας» (Άνδρέου Σιμωνοπετρίτου, Ἀγιον Όρος, εκθεση Β' Αθήνα 1977).

Καμμία χώρα της γῆς δέν είχε τόσους πολλούς θαυμαστές και έγκωμιατές, όσους ή χερσόνησος του Άθω. Ό Φιλόστρατος αναφέρει, ότι πολλοί Έλληνες φιλόσοφοι συνήθιζαν νά αναχωρούν στόν Άθωνα, για νά βλέπουν καλύτερα από τό ύψος του τόν ούρανό και την φύση.

Από πολύ παλιά και μέχρι σήμερα πολλές χιλιάδες εύλαβών χριστιανών και επιστημόνων κάθε κλάδου

και πατέρες τών γραμμάτων περνούν κάθε χρόνο από τό ιερό αὐτό τόπο, ό όποιος κατά την προαιώνιο θέληση του Δημιουργού όλου του κόσμου, προσρίστηκε σάν τόπος προσευχής και θείας λατρείας και για κατοίκηση άγνών παρθένων ανθρώπων, πού επιδίδονται στη θεία μελέτη και τη συνεχή προσευχή από την προχριστιανική ακόμη εποχή.

Ό Πλούταρχος Ἀναξιμανδρος κ.ά. αναφέρουν ότι στην κορυφή του Άθω υπήρχε μεγάλο άγαλμα του Δία χρυσελεφάντινο, τό όποίο για μάτια είχε δύο μεγάλες πέτρες (μπριλάντια) πού χρησίμευε περίπου σάν φάρος για τούς ναυτικούς πού έβλεπαν γύρω από τόν Άθω.

Επίσης αναφέρεται πόλη με τό όνομα «Ούρανούπολη» στην περιοχή της μονής της Μεγάλης Λαύρας με δικό της πολιτευμα και δικό της τρόπο διοίκησης, πού ήταν αφιερωμένη στη Θεά Ἀρτεμίδα. Οι πολίτες της πόλης (χώρας) αὐτής, ήσαν κατά τό πλείστον νέες παρθένες αφιερωμένες στη Θεά και προσήζονταν νά γίνουν ιέρειες για την εξυπηρέτηση τών ειδωλίων της Ελλάδος και για τό σκοπό αὐτό στέλνονταν κορίτσια άπ' όλες τις χώρες και τά βασίλεια της Ελλάδος.

Στην πόλη αὐτή άπαγορεύονταν ή είσοδος σέ άνδρες με ποινή θανάτου. Σ' αὐτή την πόλη κατέφυγε για νά φυλάξει την παρθενία της, ή θυγατέρα του Βασιλεία της Ἀρκαδίας Δάφνη, την όποία έρωτεύθηκε τρελλά ό Ἀπόλλων. Όταν λοιπόν καταδιωκόμενη αποβιβάστηκε στη ξηρά μεταμορφώθηκε σέ Δάφνη και γι' αὐτό όνομάστηκε ό λιμένας του Ἀγίου Όρους «Δάφνη», σάν σύμβολο νίκης κατά της σαρκός⁽¹⁾.

Από τά ιστορικά αὐτά γεγονότα άποδεικνύεται, ότι τό Όρος Άθω, ήταν αφιερωμένο στό Θεό και σάν τέτοιο έτιμάτο, από τούς αρχαιότατους ειδωλολατρικούς ακόμη αιώνες και ήταν γνωστό στους Έλληνες, σάν τόπος της παρθενίας και της προσευχής.

Όταν δέ ήλθε τό πλήρωμα του χρόνου, για νά πραγματοποιηθει ή προαιώνιος Βουλή του προανάρχου πατρός και ή πίστη τών Χριστιανών διαδίδονταν παντού με τούς Ἀγίους Ἀποστόλους, τότε και τό Όρος αὐτό, δόθηκε σάν κλήρος στην Παναγία Μητέρα του Κυρίου και άμέσως πήρε την προσωνομία «Ἀγιον Όρος», έπειδή ή Κυρία Θεοτόκος τό διάλεξε και τό έθεσε υπό την προστασία της, όπως θαυμάσια άφηγήθηκε ή ίδια, πού παρουσιάστηκε στόν Όσιο Πέτρο του Άθωνίτη, τόν ήσυχαστή, πού άσκήτευσε στα ένδότερα της Ερήμου του Ἀγίου Όρους στόν Άθω κατά τό έτος 681 μ.Χ. Τόν βίο του Ἀγίου Πέτρου έγραψε κάποιος σύγχρονός του Νικόλαος σέ άπλή διάλεκτο και αὐτήν πάλι μετέφρασε στην καθαρεύουσα ό Γρηγόριος Παλαμάς Μητροπολίτης Θεσ/νίκης.

Ό Άθως λοιπόν πήρε την προσωνομία «Ἀγιον Όρος» από τότε πού ή Θεοτόκος διάλεξε τό Όρος

αυτό καί αφού τό ζήτησε ἀπό τόν γιό της καί Θεό τό πήρε σάν κλήρο δικό της καί τό προώρισε γιά φροντιστήριο ψυχῶν καί μοναδικό στόν κόσμῳ κέντρο καί κατοικητήριο τῶν Μοναχῶν.

Ἐπίσης σέ χρυσόβουλλο τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ Α' 1114, ἀναφέρεται ἡ προσωνυμία του «Ἅγιον Ὄρος» τοῦ ὁρους Ἄθω ὡς ἐξῆς: «ἐφεξῆς τό ὄρος

τοῦ Ἄθω καλεῖται, Ἅγιον Ὄρος, παρά πάντων». Καί τοῦ Ἀνδρόνικου τοῦ Παλαιολόγου 1292, πού βρίσκται στήν Μονή Βλατάδων, ἀποκαλεῖ τόν Ἄθω Ἀγιώνυμον Ὄρος⁽¹⁾

(1) Γερασίμου Σμυρνάκη, περί τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

(2) Μυθολογία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤ'

Ὡδή δ'

«Σῆμα θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καί ξέναις ἐν γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος, ἐρχόμενον ἐστίν αὐτοκέλευστον».

Παράφρασις

Τό Ἅγιον Πνεῦμα φέρων τό Σῆμα τῆς θεότητος ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς Ἀποστόλους καί κατεμερίσθη εἰς αὐτούς σάν φωτιά, καί μέ ξένες γλώσσες ἔλαμψεν ὡς ἔχων θεῖαν Πατρικήν δύναμιν, ἀλλά Τοῦτο ἔρχεται ὡς Αὐτοδύναμον.

«Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος...

.... Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε»

Ἐξήγησις ἐδόθη εἰς προγενέστερον φύλλον.

«Λουτρόν τό θεῖον τῆς παλιγγενεσίας, Λόγω κεραννύς συντεθειμένη φύσει, Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ' ἀκηράτου Νενυγμένης σου πλευράς, ὦ Θεοῦ Λόγε, Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος»

Παράφρασις

Τό Λουτρόν τό θεῖον τῆς παλιγγενεσίας ὁ Λόγος συνεκέρασε μέ τήν ἀνθρώπινην φύσιν, σέ μένα πλυμυρίζει τό «ρεῖθρον» τό ὁποῖον προέρχεται ἀπό τήν ἀκήρατον πλευράν σου ἡ ὁποία ἔχει νυγεῖ, ὦ Λόγε Θεέ μου, καί ἐπισφραγίζει μέ τήν ζέσιν τοῦ Πνεύματος.

«Κάμπει τά πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ, Γόνῳ τὲ Πατρός, Πατρί συμφυεστέτῳ· Ἐν γάρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν, Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν· Ἐλαμψε φῶς γάρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος

Παράφρασις

Κάθε ἀνθρώπινον γόνατο κάμπεται μπροστά

στόν Παράκλητον ὁ ὁποῖος εἶναι συμφυεστάτος μέ τόν Υἱόν καί τόν Πατέρα· διότι γνωρίζεται σέ τρία πρόσωπα ἔχοντα τήν αὐτὴν οὐσίαν ἡ ὁποία εἶναι ἀψευδής (ἀναμάρτητος), ἀπρόσιτος, ἄχρονος καί μίαν φύσιν· διότι ἔλαμψε τό φῶς καί ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

«Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ, Ὅσοι λατρευαί τῆς Τριφεγγοῦς οὐσίας· Ὑπερφυῶς τελεῖ γάρ ὡς εὐργέτης, Καί πυρσολαμπεῖ Χριστός εἰς σωτηρίαν, Ὅλην πορίζων, τήν χάριν τοῦ Πνεύματος».

Παράφρασις

Ὅσοι ἐξ ἡμῶν εἴμεθα λατρευτές τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας προσφέρομεν ὕμνον εἰς τήν θεαρχικωτάτην θεότητα ἡ ὁποία κατὰ τρόπον ὑπερφυᾶ εἶναι ὡς εὐεργέτης μέ Κύριον Ἰησοῦν φωταγογοῦντα εἰς Σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καί ὁ ὁποῖος δίδει ὅλην τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἔπεται Συνέχεια

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τόν ἑορτάζοντα ἀρχιμανδρίτην π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον ἐκλεκτόν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καί τακτικόν συνεργάτην τῆς Φ.Ο. εὐχόμεθα ὑγείαν, μακροήμερευσιν καί λαμπράν παράστασιν ἐν τῷ Ἀγίῳ θυσιαστηρίῳ.

Εὐχόμεθα ἐγκαρδίως εἰς τόν συνεργάτην μας π. Ἀκάκιον Χαλίκον, Ἀρχιμανδρίτην Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Πατέρων Παιανίας, ἐπὶ ὀνομαστηρίοις, ἔτη πολλά καί μεσotά πνευματικῆς καρποφορίας.

Διοκλῆς

Ἀριθμ. Πρωτ.

337

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Γ.Ο.Χ.
Πειραιῶς κ. Γεροντίῳ, χαίρειν ἐν Κυ-
ρίῳ, ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι.

Παρηγορίαν καὶ δύναμιν ἠντλήσαμεν ἐκ τοῦ μεστοῦ
ἀγάπης καὶ συμπαθείας εὐγενῶς Ἡμῖν ἀποσταλέντος τη-
λεγραφήματος τῆς Ὑμετέρας Πεφιλημένης Ἡμῖν Σεβασμιό-
τητος, μετὰ τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἀ-
γίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος θλιβερά γεγονότα, εἰς βάρος
τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσο-
λύμων.

Ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Μητήρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς ἡμέ-
ρας ταύτας ἀντιπαλαίουςα πρὸς τὰς "ἀρχάς καὶ ἐξουσίας
τοῦ κόσμου τοῦ αἰῶνος τούτου", κλυδωνιζομένη, ἀλλ' οὐ
καταποντιζομένη, εὐθαρσῶς διεκδικεῖ ἐξ ὀνόματος σύμπαν-
τος τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ Χριστιανικοῦ κόσμου, τὸν σεβα-
σμόν τῶν προνομίων καὶ δικαιωμάτων Αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ἀ-
γίας Γῆς, οὕσα βεβαία, περὶ τῆς τελικῆς δικαιώσεως τοῦ
ἀγῶνος Αὐτῆς, τῇ χάριτι τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Ἐγκαρδίως ἐκφράζοντες τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι
θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἐκδηλωθείσῃ συμπαραστάσει
πρὸς τὸ ἀγωνιζόμενον ἡμέτερον Παλαίφατον Πατριαρχεῖον,
ἐξαιτούμεθα περαιτέρω δέεσθαι ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ εὐο-
δόσεως τοῦ ἐπιπόνου ἀγῶνος ἡμῶν καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ *αὐτῆς* Ἀπριλίου ιε'.

Διοκλῆς

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Α'.

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Ο Κύριος Μιχαήλ Φαμέλης μᾶς προσεκόμισε τό κάτωθι τό ὁποῖον εὐχαρίστως δημοσιεύομεν:

ΛΟΓΙΔΡΙΟΝ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΝ ΥΠΟ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ Κ.Κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 1990

Ὁσιώτατοι πατέρες,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί καί προσκυνηταί.

Σήμερον ὁ Πάνσεπτος καί περικαλλής καθολικός Ναός τῆς Ἱερᾶς καί Σεβασμίας ἡμῶν Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου πανηγυρίζει τήν πανευφρόσυνον καί Δεσποτικήν ἑορτήν τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ Ἀναλήψεως.

Ὅσον ταπεινή καί ἀφανής κατὰ κόσμον ὑπῆρξεν ἡ εἰσόδος τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον κατὰ τήν γέννησίν Του, εἰς τήν Βηθλεέμ, τόσον ἐνδοξος καί μεγαλοπρεπής ἦτο ἡ ἐξοδος Αὐτοῦ ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου, καί ἡ Ἀνάληψίς Του εἰς τόν Οὐρανόν.

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου ἐπραγματοποιήθη σάραντα ἡμέρας μετά τήν ἐκ νεκρῶν τριήμερον Ἀνάστασίν Του, ἔλαβε χώραν εἰς τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν πού εὑρίσκεται ὀλίγον ἔξω τῆς Ἱερουσαλήμ καί ἐγένινεν ἐνώπιον τῶν ἁγίων αὐτοῦ Μαθητῶν καί Ἀποστόλων, προεξαρχούσης ἐκεῖ τῆς Παναχράντου Μητρός Του, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Συνήλθομεν καί ἡμεῖς αὐτήν τήν στιγμήν, ἄδελφοί μου, πανηγυρισταί εὐλαβεῖς τῆς Ἱερᾶς καί Σεβασμίας ταύτης ἑορτῆς, διά νά δοξολογήσωμεν ἐν κατανύξει ψυχῆς τόν ἀφ' ἡμῶν Ἀναληφθέντα Θεάνθρωπον Λυτρωτήν, νά γίνωμεν κοινωνοί τῆς εὐλογίας καί ἀκούοντες ἀπό τοῦ ἀψευδοῦς στόματός Του τήν γλυκεῖαν ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά ἀντλήσωμεν στήριξιν πολύτιμον εἰς τόν ἀγῶνα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡ ἐνδοξος Ἀνάληψις! Φαίνεται νά εἶναι χωρισμός καί ὁμῶς ἑνώσις. Φαίνεται πῶς εἶναι ἐγκατάλειψις καί ὁμῶς εἶναι παρουσία διηνεκῆς. Φαίνεται πῶς εἶναι τώρα πλέον μία ἀφ' ὑψηλοῦ θεωρία ἐκείνων πού γίνονται κάτω ἐδῶ εἰς τόν κόσμον, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα εἶναι μέχρι καί τῆς παραμικρᾶς λεπτομερείας στοργική παρακολούθησις καί πάνσοφος διακυβέρνησις ὅλων ἀνεξαιρέτως, ὧσων συμβαίνουν εἰς τήν γῆν!

Σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία μας καί τό φιλόχριστον ἡμῶν Ἑλληνικόν Ἔθνος πολεμοῦνται λυσσωδῶς ἀπό τόν Διεθνή Σωνισμόν διά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πού εἶναι σύγχρονος παναίρεσις καί ἐπιδιώκει τήν ἑνώσιν τῶν αἰρετικῶν ὁμολογιῶν τῆς Δύσεως μετά τῆς Ὁρθοδόξιας κα' ἀρχάς καί εἰς δεύτερον στάδιον τήν ἑνώσιν ὅλων τῶν θρησκειῶν εἰς ἓνα τερατώδες κατασκευάσμα, εἰς μίαν Πανθρησκείαν (M.R.A.).

Τελικόν ὁμῶς σκοπόν ἔχει νά ἐξαφανίση, μέσα σ' αὐτό τό χωνευτήρι, τόν Χριστιανισμόν καί ἰδίως τήν Ὁρθοδοξίαν, πού κατέχει τήν Ἀλήθειαν. Σκοπεύει δέ εἰς τήν τελική φάσι τοῦ σκοτεινοῦ του σχεδίου νά

ἀντικαταστήσῃ τήν λατρεία τοῦ ἐνός Θεοῦ, μέ τήν λατρεία τοῦ Σατανᾶ.

Ὅλοι οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ, ἐνωμένοι κάτω ἀπό ἓνα ἄορατο ἐπιτελεῖο, πού κρύβεται πίσω ἀπό ὠραίες λέξεις, σοβαροφανεῖς ὀργανισμούς καί ἐνωτικά συνθήματα ἀπάτης, δουλεύουν ἡμέραν καί νύκτα, διά νά ἀφανίσουν τήν Ἀγίαν Του Ἐκκλησία, νά νοθεύσουν τήν Ἀλήθεια, πού μᾶς ἀπεκάλυψεν ὁ Θεάνθρωπος καί νά ματαιώσουν ἔτσι τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, νά βάλουν δέ στήν θέση τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρχηγόν τοῦ κόσμου, τόν διάβολο: «ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσαι ἀποδεικνύντα ἑαυτόν, ὅτι ἐστὶ Θεός». (Β' Θεσσαλον β' 4).

Τό πιό φοβερό εἶναι, ὅτι ὁ σατανικός οἰκουμενισμός ἐξυπηρετεῖ συχνά τά σχέδια του μέ τήν βοήθεια ἀξιωματούχων τῆς Ἐκκλησίας Μή σᾶς φαίνεται αὐτό παράξενο, διότι ὁ Οἰκουμενισμός, μέ τήν βοήθεια «δικῶν του» κοσμικῶν ἀρχόντων ἀνεβάζει μέ αὐθαίρεσία καί παράνομη ἐπιρροή Πατριαρχῶν Ἀρχιεπισκόπους καί Ἐπισκόπους εἰς τοὺς θρόνους των καί αὐτούς τοὺς «ὕποχρεωμένους» τοὺς χρησιμοποιεῖ κατόπιν διά νά φέρῃ εἰς πέρας τό σχέδιό του. Ἐπιστρατεύει καταλλήλως τοὺς ἀντιπάλους τῆς Ἀληθείας, τοῦ φωτός, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ κοσμικοὶ ἀρχόντες, τοὺς ὁποίους καταλλήλως κατεύθυνουν οἱ οἰκουμενισταί, νομίζουν, μέ τόν ἐγωισμό καί μέ τήν ἄγνοια, πού τοὺς συνοδεύει, ὅτι μποροῦν νά ὁδηγήσιν τήν Ἐκκλησίαν, ὅχι ἐκεῖ πού τήν προώρισεν ὁ Χριστός, ἀλλά ἐκεῖ, πού κατὰ τήν γνώμην τους βρίσκεται τό πολιτικό τους συμφέρον. Θέλουν τόν Χριστιανισμό νά ὑπηρετῇ τίς βλέψεις τους, τήν διπλωματία τους καί τά συμφέροντά τους. Ξανασταυρώνουν τόν Χριστόν, γιά νά μποροῦν ἔτσι νά ἔχουν μιά Ἐκκλησία ἔρμαιο στίς πολιτικές πολιτικές δυνάμεις τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονή ὑφίσταται δεινόν πόλεμον ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν καί Λατινοφρόνων κληρικῶν καί Λαϊκῶν ἐπειδὴ ἀνθίσταται εἰς τά καταλυτικά αὐτῶν σχέδια καί ἀρνεῖται τήν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν οὐχὶ μόνον μετά τῶν δεδηλωμένων οἰκουμενιστῶν, ἀλλά καί μέ τοὺς ἐπικοινωνοῦντας πνευματικῶς μετ' αὐτῶν, παρά τὰς διακηρύξεις των ὅτι δέν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μέγαν θησαυρόν ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Θησαυρόν ἀσυλλήπτου ἀξίας. Μᾶς τόν ἐφερρεν ὁ Θεάνθρωπος, ὅταν ἤλθεν στή γῆ καί τόν ἐνεπιστεύθη σέ μᾶς. Οἱ πατέρες μας τόν κράτησαν μέ ἀγῶνες καί μαρτύρια. Ὁ θησαυρός αὐτός εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μας. Τό καθήκον τῶν Ἑλλήνων εἶναι νά διαφυλά-

ξουν τόν θησαυρόν αὐτόν δηλαδή τήν θείαν, τήν μεγάλην, τήν Ἱεράν Παρακαταθήκην τῆς Παραδόσεως, ἀμίαντη, ἀφθορη, ἀπαραχάρακτη.

Ἡ Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου εἶναι καί θά εἶναι καί εἰς τό μέλλον εἰς τήν πρώτην γραμμὴν τοῦ Ἱεροῦ ἀγώνος ἐναντίον τῆς συγχρόνου ἐβραϊσκήτου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ὅλων γενικῶς τῶν ἀντιορθόξων καί ἀνθελληνικῶν δυνάμεων τοῦ Ἀντιχρίστου Διεθνούς Σιωνισμοῦ.

Ὅσοι μένομε πιστοί εἰς τήν Ὁρθοδοξία, ἐπιβάλεται νά συσπειρωθούμε ὑπὸ τήν σκέπην τῆς καί νά ἀγωνισθώμεν ἐναντίον πάσης αἵρέσεως καί κακοδοξίας. Δέν ἀρκεῖ νά λεγώμαστε μόνο στ' ὄνομα Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλά ν' ἀφήσωμεν νά μάς φωτίσῃ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, μέ τήν πίστιν καί τὰ ἔργα. Νά ζήσωμεν σάν πραγματικοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὁρθόδοξοι μέ συνέπεια, μέ ἔργα καί ζωή γεμάτα ἀπὸ Ὁρθοδοξία.

Ὁ σκοπὸς τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σωτηρία καί ἡ συγένωσις τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτό δέ καί εἰς τήν περίφημον ἀρχιερατικὴν προσευχὴν Του ὁ Κύριος παρακαλεῖ τὸν ἐπουράνιον Του Πατέρα διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ ὀνόματι Του. Δέεται ἵνα εἰς μέν τὴν γῆν «πάντες ἐν ὧσιν», εἰς δέ τὴν μέλλουσαν αἰώνιον ζωὴν ἵνα «ὅπου εἰμί ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι ὡς μετ' ἐμοῦ» (Ἰωάν. ιζ' 21-24) καθὼς καί τό «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». (Ἰωάν. ιγ' 35).

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς πάντας τοὺς πανοσιολογιστάτους καί ὁσιωτάτους Πατέρας, καθὼς ἐπίσης καί ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀγαπητοὺς ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι ἤλθατε ἐδῶ διὰ νά συνεορτάσωμεν τὴν Σεβασμίαν ἐορτὴν τῆς θείας Ἀναλήψεως. Παρακαλῶ, ὅπως διαβιβάσετε εἰς τὰς Συνοδείας, τοὺς οἰκείους σας, τοὺς γνωστοὺς συγγενεῖς καί φίλους σας, ἐκτός ἀπὸ τὰς εὐχὰς μου καί τὴν χάριν τοῦ ἐνδόξου Ἀναληφθέντος Κ.Η.Ι. Χριστοῦ καί τό μ ἡ ν υ μ α ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δέν θά παύσῃ ποτέ, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων,

ἀναμεταδίδουσα πιστῶς τὰ θεόπνευστα ρήματα τῶν Ἀλίων τῆς Γαλιλαίας καί τὰ θεῖα δόγματα τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἱ ὅποιοι, «τῷ Θεῷ Πνεύματι συνδιασκεψάμενοι», «Θεογράφως διεχάραξαν» «τό οὐράνιον καί σσιπτόν σύμβολον», μελωδήσαντες «ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας» καί «ἐκσφενδονήσαντες τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος», «τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ πνεύματος», τοὺς «βαρεῖς καί λοιμώδεις λύκους» τῆς αἵρέσεως. Ἀγρυπνοῦντες πάντοτε ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας, θά ἀναφωνώμεν μετὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου τὸν νικητὴν ὀρθοδόξου Πίστεως:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθά Σε, φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε, πατροπαράδοτον Σέβας· ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καί ἐν Σοὶ κοιμηθήσόμεθα.

Εἰ δέ καί καλέσει καιρὸς

καί μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

Τέλος θεωρῶ καθήκον πατρικὸν νά τονίσω ἰδιαίτε-
ρως ὅτι ἡ εὐοδωσις τῶν ἀγώνων μας θά ἐξαρτηθῇ κυρίως ἀπὸ τὴν ἁγίαν ζωὴν ποῦ θά διὰ ἡμέρας ἑκάστος: «Ὃς δ' ἂν ποιῇ καὶ διδάξῃ, λέγει ὁ Κύριος, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν». Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἄς γίνουμε ποιηταὶ καί κήρυκες τοῦ Θεοῦ ὁλητήματος. Ἄς κάνουμε ἔργα θεάρεστα, προσέχοντες ἀκόμη καί τίς μικρολεπτομέρειες, κι ἄς διδάσκουμε ἀνάλογα τοὺς συναθρώπους μας. Ἐτοι θά δοξάσουμε τό ὄνομα τοῦ Ἐνδόξου Ἀναληφθέντος Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡμεῖς θά βαδίζουμε μέ βεβαιότητα πρὸς τὴν κατὰ κτησὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν Ἀμήν.

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει (Ἀθῶ) Ἱερά καί Σεβασμία Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου τῇ 11ῃ Μαΐου 1990. (Πάτριον Ἑορτολόγιον).

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

† Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ
ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί

ΕΒΓΗΚΕ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΦΩΣ

Καὶ ἐφέτος ἐβγήκε πλούσιον τό Ἅγιον Φῶς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐξεδηλώθη μάλιστα καί ἐνωρίτερον. Διὰ τοῦτο ἠκούσθησαν ἀλαλαγμοὶ λαοῦ καί πρὸ τῆς κυρίως ἐμφανίσεώς Του.

Ἐφάνη ὅταν οἱ νέοι Ὁρθόδοξοι Ἀραβες διεδήλωσαν κατὰ παράδοσιν πρὸ τῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός παρὰ τὸν Πανάγιον Τάφον ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν Ὁρθόδοξων εἰς τὸν Πανάγιον Τόπου καὶ ἔλεγον: «Δικός μας εἶναι ὁ Χριστός», «δικός μας εἶν' ὁ Τάφος», «δικό μας εἶναι τό Ἅγιον Φῶς» κ.λ.π. Οὕτως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπεβράβευσε αὐτήν

τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν καί ἐπεβεβαίωσε, ὅτι τὰ ἐκεῖ Ἅγια Προσκυνήματα ἀνήκουν εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς.

Ἐξεδηλώθη πάλιν τό Ἅγιον Φῶς καί ὅταν εἶχεν ἀρχίσει ἡ Ἱερά Τελετὴ Του καί, ἐνῶ ἐγένετο ἡ λιτάνευσις περὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, οἱ προσκυνηταὶ ἐπεφήμουν τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων διὰ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν του καί τὴν ἡρωϊκὴν στάσιν του πρὸς τοὺς ἀντιχρίστους. Καί με αὐτόν τὸν τρόπον ὁ Κύριος τῆς δόξης ἐνέκρινε τὰς ἐνεργείας τοῦ Πατριάρχου καί ἐφάνέρωσε, ὅτι τὰς δέχεται ὡς

καλήν προσφοράν καί «ὁσμήν εὐωδίας, θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ» (Φίλιπ. δ' 18).

Ὅταν ὁμοῦς ὁ Πατριάρχης εἰσῆλθεν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον καί προσυχήθη κατὰ τὸ εἶωθός, τὸ Ἅγιον Φῶς ἐξῆλθεν ἐντός καί ἐκτός αὐτοῦ πλουσιώτατον. Ἐλαμψεν ὁ Ναός τῆς Ἀναστάσεως καί ἠκούσθη μέγας ἀλαλαγμός λαοῦ, ποῦ εἶχε κατακλύσει τοὺς ἐσωτερικοὺς χώρους του καί τὴν Ἁγίαν Αὐλὴν καί πέραν αὐτῆς. Τὸ Ἅγιον Φῶς ἐφάνη μέ ποικίλους τρόπους, ὡς ἀστραπή καί ἀστραπαί, ὡς λάμψεις καί λάμπεις, ὡς νεφέλη καί νεφέλαι, ὡς ἐκτυφλωτικά φῶτα καί μέ ἄλλους τρόπους θείου Φωτός, τὸ ὅποιον ἐκινεῖτο εἰς τοὺς ἐκεῖ ἁγίους χώρους ὡς ζῶσα ὑπαρξίς. Ἐφέρετο πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ἦναπτε κανδήλια καί κεριά, κατήρχετο στοὺς προσκυνητάς, περιέλουε τὰ πρόσωπά των, τοὺς ἠλλοίωσε ψυχικῶς καί τοὺς ἐγέμιζε μέ δάκρυα συγκινήσεως, μέ χαρὰν καί ἀγαλλίασιν. Καθὼς δέ οἱ προσκυνηταὶ ἐκράτουν τὰ τριάντα τρία κεριά, ὅσα ἦσαν τὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, καί αὐτὰ ἐφλέγοντο, πολλοὶ ἐπιαναν τὴν ἁγίαν φλόγα των ἢ καί τὰ ἐσβηναν μέ τὸ χέρι των χωρὶς νὰ καίωνται. Ἄλλοι δέ περιέλουον τὰ μαλλιά των ἢ καί τὰ

γένια των μέ τὴν φλόγα τοῦ Ἁγίου Φωτός, (χωρὶς νὰ καίωνται καί αὐτά. Πολλὰ εἶναι τὰ θαυμάσια τοῦ Ἁγίου Φωτός) διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαλύπτεται ὁ Θεός ὡς Φῶς. Διότι «Φῶς ὁ Θεός καί ὡς Φῶς ἡ θεὰ αὐτοῦ», λέγει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος. Κάποιο δέ πρόσωπον κατ' αὐτὴν τὴν ἐφετινὴν θεοφάνειαν τῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός εἶδε καί αὐτὸν τὸν Χριστὸν λάμποντα ἀπὸ Φῶς, ὡς καί εἰς τὸ Θαβώρ.

Τὸ Ἅγιον Φῶς ἐφάνη ἐφέτος καί κατὰ τὴν Τελετὴν τῆς Ἀγάπης, ποῦ ἐγένεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Ὅταν δηλαδὴ, ἐψάλλετο τὸ «τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν; Σὺ εἰ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος», καί ὁ Πατριάρχης ἦτο εἰς τὸν θρόνον ἀνωθεν αὐτοῦ ἐξεδηλώνετο καί ἐλαμπε τὸ Ἅγιον Φῶς! Ὁ Θεός ἐπεβεβαίωνεν, ὅτι ὄντως εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, «ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος». Διὰ τοῦτο ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι ἀνέκαθεν ὅσοι ἠγωνισθῶσαν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνίκησαν, καί ὅσοι τὸν ἐπολέμησαν ἀπώλεσθησαν. Ἀπώλεια, λοιπόν, ἀναμένει καί τοὺς σημερινούς ἐχθρούς τῶν Ἁγίων Τόπων, ἀλλὰ καί ὅσους τοὺς βοηθοῦ, μέ οἰονδήποτε τρόπον!

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

31/5/90
ΤΟ ΝΕΡΟ

Ὅπως ἐλέχθη καί εἰς ἄλλας ἐκδόσεις ἡ λειψυδρία ἢ ὁποία φαίνεται θὰ ἐπακολουθήσει δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὡς σοβαρὸν ἀντίκρουσμα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ἐπεκτείνεται καί εἰς ἄλλους χώρους τῆς Ὑδρογεῖου ὅπως ἀναγράφει ὁ Ἡμερησίος Τύπος καί διετραγωδοῦν τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως. Ἡ Καλιφόρνια μέ τὴν πρωτεύουσα αὐτῆς Λὸς Ἀτζελες ὑφίσταται τρομερὸν πλῆγμα ἐλλείψεως νεροῦ τὰ δὲ ἐστιατόρια ἐκεῖ ἐπαύσαν νὰ χορηγοῦν ποτῆριον ὕδατος εἰς τὸν πελάτην παρὰ μόνον ἀφοῦ τὸ ζητήσῃ ὁ τελευταῖος. Ἐπιπροσθέτως ἀπαγορεύεται μέ σοβαράς ποινικάς διώξεις τὸ πλύσιμο τῶν αὐτοκινήτων μέ μάνικα τὰ δὲ πεζοδρόμια τῆς πόλεως ἀπλῶς σκουπίζονται, καί δέν πλένονται μέ νερό! Σοβαρὸν τὸ κατάντημα! Ἐπιπροσθέτως φωνὴ ἀπελπισίας προέρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι τῆς Γαλλίας ὅπου καί ἐκεῖ τὸ ὕδωρ διανέμεται μέ μεγάλην προσοχὴν καί συντηρητικότητα. Προφανῶς ἀλλάζουν ὁλόκληραι αἱ κλιματολογικαὶ συνθῆκαι ἀνά τὸν κόσμον, λόγω τῆς καταστροφῆς τοῦ Ὁζοντος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ποῦ ἔχει ὡς ἐπακόλουθον τὴν μορφήν τοῦ «θερμοκηπίου» ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν οἱ Ἐπιστήμονες.

2. ΥΔΡΟΤΟΠΟΙ

Σήμερον τὴν πρωίαν ἠκούσαμεν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον ὅτι ὁ ὑδρότοπος παρὰ τὰς ἐκβολὰς του Στρυμῶ-

νος εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ λόγω τῆς ἐλλείψεως γλυκοῦ ὕδατος εἰς αὐτόν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς συμβαίνει ὁ ὑδρότοπος αὐτός νὰ γειτινιάζει μέ τὴν θάλασσαν, ὑφάλμυρα ὕδατα σπεύδουν νὰ καταλάβουν τὰ γλυκὰ νερά. Τὰ ἐνυπάρχοντα ὑδρόβια πτηνὰ εὐρίσκονται ἐν κινδύνῳ, διότι, αὐτά, μόνον μέ γλυκὰ ὕδατα ζοῦν «περὶ τὸ περιβάλλον». Πρέπει πάσῃ θυσίᾳ, ν' ἀλλάξουμε τρόπον ζωῆς καί νὰ ἐγκολποθῶμεν τὰς ἀρετάς ποῦ ὑποδεικνύει ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ἄλλως ἢ ζωὴ ἀνά τὸν Πλανήτην κινδυνεύει, γοργῶ τῷ βῆματι.

3. ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΙΟΔΩΡΟΣ

Εὐρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν ἐν Ἑλλάδι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Διόδωρος καί ἔχει δώσει συνεντεύξεις μ' ὅλον τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος. Μέ τὴν διακρίνουσαν αὐτόν εὐτολμίαν καί μαχητικότητα ἐλπίζομε πῶς τὸ ζήτημα τῶν εἰκοσι Ἰσραηλινῶν Ρώσων ἐποίκων εἰς τὸ Πατριαρχεῖο θὰ λάβῃ τέλος. Αὐτό εἶναι μία εὐχὴ ποῦ ἐλπίζομε ὁ Κύριος νὰ μᾶς χάριση τὴν εὐλογίαν ταύτην. Εἶναι τῷ ὄντι θαυμαστόν ὅτι ὁδεύει εἰς τὰς Βρυξέλλας διὰ νὰ διατραγωδήσῃ ἐκεῖ εἰς τὸ Κοινοβούλιον τῆς Ε.Ο.Κ. τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν, καί ἴσως ἢ προσπαθῇ αὐτὴ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καί δοθῇ τέρμα εἰς τὴν ἀγωνιώδη κατάστασιν ποῦ εὐρίσκεται ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμός.

4. ΛΑΡΙΣΑΙΚΑ

Πάρ' ὅλο τό γεγονός ποῦ εἰς ἄλλας ἐκδόσεις μας ἐγγράψαμε ἐκτενῶς διὰ τὴν ἀντικανονικὴν χειροτονία τοῦ Δημητρίου ἐπειδὴ ἀκριβῶς τό ζήτημα εἶναι φλέγον καὶ ἐπίκαιρον δέν εἶναι δυνατόν τό φύλλον μας νά παραγκωνίσῃ αὐτὴν τὴν ἀναγκαιότητα.

Εἶναι ἄκρως λυπηρόν διότι μετεβλήθη ὁ 'Ι. Ναός τοῦ 'Αγ. Ἀχιλείου ἐν Λαρίσῃ εἰς πυγμαχικὴν ἀρέναν καίτοι περισσότερον, ὦ τοῦ φρικτοῦ ἀκούσματος, αὐτοσχέδιοι μηχανισμοὶ ἐτέθησαν ἐν χρήσει μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχωμε καὶ αὐτόν τοῦτον τόν Δημήτριον τραυματίαν ὥς καὶ ἄλλους τοῦ ἐκκλησιασματος ὅπως ἀνέγραψαν σύμπας ὁ 'Ελληνικός Τύπος. Βέβαια διὰ μέσου τοῦ χρόνου καὶ μάλιστα εἰς ἐποχὰς ἐκυβερνοῦν τὴν 'Εκκλησίαν ἅγιες Πατριαρχικὲς μορφές ὅπως ὁ 'Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος κ.ά. ἐλάμβανον χώραν δυσάρεστοι καταστάσεις ἰδία τῶν αἰρετικῶν ἐναντίον τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐν τούτοις αὐτὰ τοῦ παρελθόντος, ὡχριοῦν μπροστά στὴν ζώσαν πραγματικότητα.

...Μὴ χειρότερα, λοιπόν.

5. ΙΕΧΩΒΑΔΕΣ

Βλέπομεν τοὺς 'Ιεχωβάδες τοὺς ἄλλοτε δειλοὺς καὶ φοβισμένους νά ἐμφανίζονται μέ τρόπον ὀχλητικόν καὶ νά δημιουργοῦν σοβαρά ἐπεισόδια ἐναντίον ἱερέων τῆς κρατοῦσης 'Εκκλησίας ποῦ φθάνουν μέχρι καὶ ποδοπατήσεως καὶ φοβεροῦ προπηλακισμοῦ. Ὅπως εἶναι γνωστόν πιστεύουν οἱ 'Ιεχωβάδες ὅτι ὁ αἰὼν αὐτός εἶναι τελευταῖος καὶ ὅτι ὁ 'Ἰησοῦς Χριστός εὐρίσκεται μεταξύ των ἀπὸ τό 1914 καὶ προλαίπει τό ἔδαφος διὰ τόν σύντομον ἐρχόμενον Ἀρμαγεδών. Μέ αὐτὴν τὴν πίστιν ἔχουν τῶ ὄντι ἀποθρασυνθῇ διότι ὁ Κριτής θά τοὺς θέσῃ ἐκ δεξιῶν ὀλην δέ τὴν ἄλλην κτίσιν ἐξ ἁριστερῶν του! Νά αὐτός εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀποθρασύνθεώς των.

Γεννᾶται ὅμως τό ἐρώτημα μπορούμε ἐμεῖς οἱ εὐρίσκόμενοι εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου μπροστά σ' αὐτὴν τὴν θραυστάτην συμπεριφορὰν καὶ ἐνέργειαν τῶν 'Ιεχωβάδων νά μένωμεν ἀπαθεῖς; Ἀσφαλῶς ὄχι μικροὶ καὶ μεγάλοι πρέπει νά ἐπιστρατευθοῦμε διὰ νά σώσουμε τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν μας.

7. Η ΑΛΒΑΝΙΑ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Εἶναι παγκοίνως γνωστόν ὅτι ἡ Ἀλβανία διὰ μέσου αὐτῶν τῶν τεσσαράκοντα καὶ πλέον χρόνων ἔχουσα ὡς μειονότητα τοὺς 400.000 ἔκαμεν τὰ ἀδύνατα δυνατό νά «καθυποτάξῃ» τό Ὁρθόδοξον φρόνημα τῶν Ἑλλήνων ποῦ εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν τυρανικὴν δυναστείαν τῆς. Αὐτὰ μὲν τὰ ἴδαμεν καὶ τὰ ἐζήσαμε διότι λόγω τῆς τυφλώσεώς της, νά χαρακτηρισθῇ ὡς ἄθεον κράτος, κατήργησε πᾶσαν θρησκευτικότητα ὄχι μόνον ἀπὸ τόν Ἀλβανικόν λαόν, ἀλλά, καὶ ἀπὸ τὰς

ἄλλας μειονότητας ποῦ εἶχε εἰς τὴν χώραν της. Οἱ ὁμογενεῖς κατόπιν αὐτοῦ ὑπέστησαν ὄχι μόνον ψυχικόν κλονισμόν διότι ἐστερήθησαν τῆς θρησκείας των ἀλλὰ πολὺ φοβούμεθα πῶς ἡ 'Ιστορία θ' ἀναγράφῃ καὶ πολλοὺς Μάρτυρας, διότι λόγω τῆς λογοκρισίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως ἦταν ἀδύνατον νά γνωσθοῦν ὄχι μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἔξω εἰς τὰς πέντε ἡπείρους. Λόγω τοῦ σειсмоῦ ποῦ ἔχει ἐπακολουθήσει τῆς καταρεύσεως τῆς Κομμουνιστικῆς πολιτείας ἄρχισαν «χάριτι θεῖα» νά ἐμφανίζονται καὶ μερικά σημεῖα «ἀνανήψεως» τῆς Ἀλβανίας ἀπὸ τόν πνευματικόν κρημνόν ποῦ εὐρίσκετο, καὶ ἄς ἀναμένωμεν ὀρισμένα χαρακτηριστικά διὰ νά πεισθῶμεν ὅτι οὕτως ἔχει τό πρᾶγμα. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ο.Η.Ε. ἐκεῖ ἴσως ν' ἀποβῇ εὐεργετικὴ δι' ὅλας τὰς μειονότητας καὶ δὴ διὰ τοὺς συμπατριώτας μας. Λέγομεν ὅτι μερικά σημεῖα εὐμενῆ διὰ τοὺς πατριώτας μας, ἄρχισαν νά ὑπεμφαίνονται καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ γράφοντος τό σχόλιον ἡ Ἑλλάς εὐρίσκεται εἰς προσευχὴν διὰ νά ἴδῃ τοὺς «ὁμαίμονας» νά προσκυνοῦν ὅπως καὶ ἄλλοτε Χριστόν Ἀναστάντα. Τό εὐχόμεθα ὀλοψύχως καὶ ἀναμένομεν.

8. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ Πειραιῶς τῆς κρατοῦσης 'Εκκλησίας κ. Καλλίνικος ἀπολύει μύδρους κατὰ τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας ἐκάστην Παρασκευὴν καὶ ἀπορεῖ κανεὶς ποῦ θά φθάσῃ αὐτό τό μένος καθ' ὅλον τόν κόσμον ποῦ ἀκολουθεῖ τό πάτριον Ἑορτολόγιον. Ἀσχέτως τὰ ὅσα λέγει τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζονται ἐκ τῶν πραγμάτων ἐμπηθῇ καὶ ἄδικα ἔχομεν νά παρατηρήσωμεν ὁ ἅγ. Πειραιῶς πόθεν ἔχει τὴν κανονικότητά του; Διότι ὅλαι αἱ ἁριστείδην Σύνοδοι ἀπὸ τό 1924 μέχρι καὶ τῆς σήμερον εἶναι ἀντικανονικαί. Σ' αὐτό τό σημεῖον δέν πρέπει νά θυμηθῇ τό τοῦ Αἰσώπου «Ἀνθρώπων ἑκαστον δύο πήρας φέρει... καὶ νά δῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἰδικὴν του πήραν (σακούλαν) ἢ ὁποῖα εἶναι πλήρης ἀντικανονικῆς ἱερατικῆς ὑποστάσεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΟΣΙΟΣ π. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΑ ΑΓ. ΑΝΝΗΣ

Παρ' όλον τό γεγονόςς ποῦ εἰς πρόγενεστέρας ἐκδόσεις τοῦ φύλλου ἐγράφησαν, κατὰ καιροῦς, σχετικά μέ τήν ὁσιωτάτην αὐτήν μορφήν τοῦ ἁγ. Γεροντίου καί τῆς συνοδείας του καλόν εἶναι νά ὑπομνήσωμεν ὅτι ἡ θεία αὕτη μορφή ὑπῆρξε σημαντική εἰς τά Βουλευτήρια τῆς Ἀγ. Ἀννης διότι αὐτός τύπος καί ὑπογραμμός «ἐπὶ τοῖς ἴχνεσι τοῦ Κυρίου» Ἰησοῦ στάθηκε ἐξέχουσα φυσιογνωμία διὰ νά ὁδηγήσῃ τό ποῖμνιον του εἰς νομάς σωτηρίους.

Προφανῶς ὁ ἅγιος μετά τῆς συνοδείας του ἐνοχλούμενος τόν 9ον ἢ 10ον μ.Χ. αἰῶνα ὑπό τῶν Ἀγαρεινῶν Πειρατῶν ἐγκατέλειψε τό οἰκητήριόν του ἐν τῇ παραλίᾳ, καί ἀνερριχήθη εἰς τά ὑψίστα σημεῖα καί ἐκρύβη ἀπό τά ὄμματα τῶν Πειρατῶν γιατί ἄλλως ἐπρόκειτο αὐτός καί ἡ συνοδεία νά ἐξολοθρευθῇ.

Τό σημεῖον ὅμως ἐκεῖνο τό ὁποῖον θέλομεν νά τονίσωμεν εἶναι ὅτι ὁ Ὁσιος πατήρ «συνδιαλέγετο» μετά τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἀγ. Ὁρους κυρίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία ὁμιλοῦσε εἰς αὐτόν, ὑποδεικνύουσα τά δέοντα. Ὅταν κατὰ κάποιον χρόνον ὁ Ὁσιος ἤθελε νά ἐπεκταθῇ, ἐπὶ τό κοσμικότερον πέραν τῶν μοναχικῶν του καθηκόντων, ἡ κυρία θεοτόκος παιδαγωγοῦσα αὐτόν τοῦ ἐστέρη τό ὕδωρ τῆς πηγῆς ποῦ εἶχε ἐτοιμάσει δι' αὐτόν. Τί τό φοβερόν ἦταν ἂν ὁ Ὁσιος ἤθελε νά πλύνῃ τό ράσσαν του ἢ καί ἄλλα χρειώδη καί ἡ κυρία Θεοτόκος ἐστέκετο ὡς παιδαγωγός ὑπενθυμίζων εἰς αὐτόν ὅτι ἡ ἀπόλυτος καθαριότης ἢ φύτευμα λαχανικῶν διὰ τās ἀνάγκας του ἦταν ἐκτός μοναστικῆς πολιτείας ἢ φύτευμα λαχανικῶν διὰ τās ἀνάγκας του ἦταν ἐκτός μοναστικῆς πολιτείας καί δραστηριότητος;

Τό μάθημα τό ὁποῖον δίδεται καί εἰς τοὺς μοναχοὺς καί εἰς ἡμᾶς εἶναι ὅτι πάντα νά εὕρισκόμεθα ἐν ὀλιγαρκίᾳ. Τοῦτο, ἄλλωστε, δέν σημειώνει καί ὁ Ἀγ. Παῦλος πρὸς Α' Τιμ. 6,8: «Ἐχόντες δέ διατροφάς καί σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθῆσόμεθα», ὅτι ἐφ' ὅσον ἔχουμε τροφάς καί σκεπάσματα πρέπει νά δοξολογοῦμε τόν Θεόν διὰ τήν ἐπάρκειαν τῶν ἀγαθῶν ποῦ μᾶς παρέχει.

Ἀς ἐγκολποθῶμεν αὐτό τό ὑψιστον μάθημα τῆς ὀλιγαρκείας τό ὁποῖον δίδεται ἀπό τήν κυρίαν θεοτόκον πρὸς τόν Ὁσιον καί ἄς ἀποτελέσει αὐτό παράδειγμα γιά τήν ζωὴν μας.

ΙΕΡΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ, ΜΑΡΤΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Τήν 1ην Ἰουνίου 1990 ἐορτάζει ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Μάρτυς καί Φιλόσοφος καί παρ' όλον τό γεγονόςς ὅτι διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἐγράφησαν ἀρκετά δι' αὐτόν ἢ Φ.Ο. αἰσθάνεται τήν ἀνάγκην νά γράψῃ μερικά συμπληρωματικά διὰ νά ἐξάρῃ αὐτήν τήν θείαν προ-

σωπικότητα ἡ ὁποία ὡς «φωτεινόν μετέωρον» λάμπει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Μεταχειρίζομαι τήν λέξιν λάμπει διότι τῷ ὄντι ὑπάρχει μία ἰδιάζουσα καί ἐξαιρετική μορφή τόν Α' καί Β' αἰῶνα μ.Χ. (ἐγεννήθη τό 110 μ.Χ. εἰς τήν Σιχάρ τῆς Παλαιστίνης) καί ὁ ὁποῖος μέ τά συγγράμματά του, τά ὁποῖα δυστυχῶς δέν ὑπάρχουν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν περισσοτέρων χριστιανῶν, κατῴρθωσε νά συγκεράσῃ τόν χριστιανισμόν μέ ὅ,τι εὐγενές ἀληθινόν καί ὑψηλόν εἶχε νά ἐπιδείξῃ ἡ ἀρχαία φιλοσοφία, ἔχων ὡς πρότυπα τόν Σωκράτην τόν Πλάτωνα, τόν Ἀριστοτέλην κ.λ.π.

Οἱ γονεῖς του καί αὐτός εἰδωλολάτραι, κατῴρθωσε ὅμως ὁ τελευταῖος ὕστερα ἀπό πλουσίαν καί ἐμβριθὴ μελέτην περὶ τήν «Βίβλον» νά ἐγκαταλείψῃ τήν εἰδωλολατρείαν καί νά ταχθῇ πρὸς τό μέρος τοῦ Ἰουδαίου Ἰησοῦ τοῦ Ναζαρηνοῦ, καί νά γίνῃ ὄχι μόνον ἀπλὸς θιασώτης ἀλλά καί ἐνθερμος κήρυξ τῶν Ρημάτων Του. Ἀνεκάλυψε καί εὗρεν ὅτι τὰ Ρήματα Χριστοῦ ἐκτός πάσης φιλοσοφίας ἀποτελοῦν κύριον γνῶμονα ὑπάρξεως ὄχι μόνον ἐπιγείου ζωῆς, ἀλλά καί Οὐρανίου τοιαύτης.

Ἄν μᾶς δοθεῖ ποτέ εὐκαιρία θά δημοσιεύσωμεν μερικά ἀποσπάσματα ἀπό τὰ περιεχόμενα τῶν θείων του συγγραμμάτων τὰ ὁποῖα εἶναι πλήρη ἐνθέου ζήλου καί ἀγάπης πρὸς τόν Δημιουργόν τοῦ Σύμπαντος, ἀλλά καί ἐν ταυτῷ: Ἀπολογητικά τῆς πίστεως.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον θέλομεν νά τονίσωμεν εἶναι ὁ θεῖος Ἰουστίνος κατέφυγε εἰς τήν Ρώμην, ἵδρυσε Σχολήν καί ἐδίδασκε Ἰησοῦν Ἑσταυρωμένον καί Ἀναστάντα, μοναδικόν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου.

Εἰς ὥριμον ἡλικίαν προσήχθη ἐνώπιον τοῦ Ἐπαρχοῦ τῆς Ρώμης καί ὡμολόγησε Ἰησοῦν Χριστόν, ἀποκεφαλισθεὶς μ' ἄλλους ἐξ συμμαθητῶν του. Τί λαμπρότερον τούτου εἶναι νά ἐγκαταλείψῃ εἰδωλολατρείαν νά βαπτισθῇ, καί νά ὁμολογήσῃ Χριστόν! Τό παράδειγμα του πρέπει νά φωτίζῃ τόν δρόμον τῶν Ἑλλήνων διότι οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν, ἐχάσαμε τόν προσανατολισμόν μας.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εὕρισκόμεθα εἰς τήν εὐχάριστον θέσιν νά γνωρίσωμεν ὅτι ὁ πρωθιερεὺς π. Νικόλαος Βορινιώτης συνέταξε τό δεῦτερον κατὰ σειρὰν βιβλίον του μέ τίτλον «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ». Πρέπει κάθε εὐσεβὴς χριστιανὸς ν' ἀποκτήσῃ αὐτό τό Πνευματικόν «Ταμεῖον» τό ὁποῖον εἶναι χρήσιμον διὰ τήν ἐπίλυσιν συγχρόνων χριστιανικῶν προβλημάτων καί ἀπόκτησιν θεολογικῶν γνώσεων.

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΟΝΟΦΩΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΠΟΛΥΦΩΝΟΣ ΦΩΝΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΝΟΡΓΑΝΟΣ

Υπό του καθηγητού της Μουσικής κ. Μιχαήλ Μακρή

Ἡ Βυζαντινὴ ἰσοκρατηματικὴ Μουσικὴ εἶναι ἡ Μουσικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη, ἐκαλλιιεργήθη καὶ ἀνεπτύχθη εἰς τὸ Βυζάντιον (Κων/πολις) κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους.

Ἀναμφισβητήτως εἶναι δημιούργημα ἐμπνευσμένων συνθετῶν, οἱ ὅποιοι ὠνομάζοντο μελοποιοί, μελωδοὶ καὶ ὕμνωδοί.

Ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς Μουσικῆς. Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν ἡμῶν πόσον σπουδαίαν θέσιν εἶχεν ἡ Μουσικὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Δὲν ἡδύνατο εἰς πολίτης νὰ ἔχη μίαν καλὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐάν δὲν εἶχεν μουσικὰς ἐπιδόσεις.

Πραγματικῶς ἡ μουσικὴ αἴσθησις καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῶν πολιτῶν διὰ μουσικὴν μόρφωσιν ἦσαν κατὰ πολὺ ἐντονώτεραι ἢ σήμερον. Παραλλήλως πρὸς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐγίνοντο καὶ καλλιτεχνικοὶ ἀγῶνες καὶ μάλιστα ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνωτάτη καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσις ὁ συνδυασμὸς τῶν τριῶν τεχνῶν - μουσικῆς, ποιήσεως καὶ χοροῦ - ὅπως παρουσιάζονται εἰς τὴν ἀρχαίαν τραγωδίαν.

Τὸ ἴσον ἢ ἰσοκράτημα εἰς τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν μετὰ τοῦ ἐπιμόνου-τοῦ ἤχου (ὡς ἀπλὸς τόνος ὅπου κρατεῖται σταθερά, εἴτε ὡς ρυθμικὸν σχῆμα ἢ πλέγμα ἐξ ἤχων) εἶναι μία μορφή ἐτεροφωνίας.

Ἀνέκαθεν ἡ μουσικὴ εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἦτο μονόφωνος καὶ οὐχὶ πολύφωνος. Ὁ πλοῦτος τῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν μελωδίαν. Τὸ ἴσον δίδει εἰς τὴν μελωδίαν μεγαλοπρέπειαν. Οἱ βαστακταὶ τοῦ ἴσου, ἔχοντες δεῦτερον ρόλον, ψάλλουν - συχνά μίαν ὀκτάβα χαμηλότερα - κρατοῦντες ἐπιμόνως (ἴσον) τὸν φθόγγον ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ἤχου. Τὸ ἴσον συχνά εἰς τὸ ἴδιον μέλος δύναται νὰ ἀλλάσῃ ἐφ' ὅσον ἀλλάσῃ καὶ ὁ ἤχος. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἴσου δι' οἰονδήποτε ἕτερον λόγον εἶναι ξένη μέ τὴν μουσικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν παράδοσιν.

Ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ εἶναι φωνητικὴ καὶ οὐχὶ ἐνόργανος. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπέρριψαν τὴν χρῆσιν τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ ἐθέσπισαν κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ψαλμωδίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ τῶν θείων Ἀποστόλων ὅπως γίνεται χρῆσις τῆς φωνητικῆς Μουσικῆς εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν λόγῳ τῆς φυσικότητος καὶ τῆς κομψότητος τοῦ φωνητικοῦ ὀργάνου. Ὁ θεσμὸς αὐτός εἶναι πράγματι σπουδαῖος, διότι ἡ ἀνθρώπινος φωνή - κατὰ τὸν σοφὸν Βράϊλαν, κρᾶσις ἐγχόρδου καὶ πνευστοῦ ὀργάνου - διακρίνεται

διὰ τὴν ἐλαστικότητα, τὴν καθαρότητα, τὴν ἑκτασιν, τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀμεσὸν τῆς πρὸς τὸ αἶσθημα σχέσιν.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν λοιπὸν ἐγίνετο χρῆσις τῆς φωνητικῆς Μουσικῆς καὶ οὐχὶ τῆς ὀργανικῆς, ὅπως καὶ ὁ Θεὸς λέγει εἰς τὸν προφήτην Ἀμώς: «ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ ἤχον ὧδων σου καὶ ψαλμὸν ὀργάνων σου οὐκ ἀκούσομαι».

Εἰς τὰς Ἀποστολικὰς διαταγὰς δὲν ἀπαγορεύεται μόνον ἡ ἐνόργανος Μουσικὴ εἰς τοὺς ναοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡ συνένωσις αὐτῆς τῆς φωνητικῆς δὲν ἐπετράπη. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ προβληθῇ ὁ λόγος, ἐπειδὴ ἐθεώρουν τὸ φυσικὸν ἀνθρώπινον ὄργανον, τὴν φωνήν, ὡς τὸ καταλληλότερον πρὸς χρῆσιν κατὰ τὴν θείαν λατρείαν. Εἰσῆχθη βεβαίως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνη ἡ χορωδία, ἡ ὁποία δηλοῖ τὴν πνευματικὴν συμφωνίαν καὶ τὴν ἀρμονίαν τοῦ σύμπαντος. Ἡ χορωδία ἐρμηνεύει τὴν μελωδίαν, ὅπως εἰς ψάλτης καὶ ἐν μικρότερον μέρος αὐτῆς κρατεῖ τὸ ἴσον. Ἡ πολυμελής ψαλμωδία εἰς τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν ναοὺς ἀπεικονίζει τὸν χορὸν τῶν ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἐψάλλον κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ὅπως ἀκριβῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον τῶν Χριστουγεννίων. Ἐπίσης τὸ παράδειγμα τοῦ εὐχαριστεῖν τὸν Θεὸν διὰ τῆς μονοφώνου ὕμνωδίας μετὰ πολυμελοῦς χοροῦ, ἐδόθη καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐψάλλεν τὴν Εὐχαριστίαν τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου μετὰ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων «ἐξηλθεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαίων» ὅπως λέγει τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον (Κεφ. ΙΔ' 26) «καὶ ὕμνησαντες ἐξηλθον». Ἐξ οὗ καὶ οἱ πρῶτοι Πατέρες ἡμῶν Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος, Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ λοιποὶ εἰρηγάγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τοὺς δύο χοροὺς τῶν ψαλτῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀντιφώνου ψαλμωδίας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ Πατέρες ἡμῶν εἰσήγαγον τοὺς πολυμελεῖς χοροὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀσέμνων καὶ θεατρικῶν ὕμνων ἐκτελουμένων διὰ τῆς ὀργανικῆς Μουσικῆς, ἡ ὁποία εἶχεν εἰσαχθῇ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας ὑπὸ τοῦ νεωτάτου τῇ ἡλικίᾳ πατριάρχου Θεοφύλακτου (υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ) ὁ ὁποῖος δὲν ἤργησεν νὰ ἀποθάνῃ καὶ οὕτως ἐξέλιπεν ἀπαξ διὰ παντός ἐκ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ καινοτομία τοῦ Πατριάρχου ὡς ἀσεμνος καὶ ἀκατάλληλος.

Διὰ τοῦτο οἱ πατέρες ἡμῶν μέ τὰς Οἰκουμενικὰς

Συνόδους ἀπηγόρευσαν πᾶσαν μουσικὴν καινοτομίαν καὶ ὥρισαν τοὺς ψάλτας, ὅπως ψάλλουν τὰ ἱερά ἡμῶν μελωδήματα σεμνοπρεπῶς καὶ κατανυκτικῶς.

Οἱ Δυτικοὶ μὴ σεβόμενοι τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ὀργάνων εἰς τὰς Διατάξεις τῶν Θείων Πατέρων εἰσήγαγον ἓν ὄργανον, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη Ὑδραυλὸς ἢ Ὑδραυλικὸ ἢ Ἐκκλησιαστικόν Ὅργανον περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ὁποῖου ὁ Ρώσος μουσικολόγος Δημήτριος Ραζουμόβσκις μεταξύ ἄλλων λέγει: «Ἡ φωνητικὴ ψαλμωδία τῶν ἱερῶν ἀσμάτων ἄχρι τοῦ νῦν ἀκριβῶς τηρεῖται ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῇ Ἑλληνικῇ, τῇ Ρωσικῇ, τῇ Σλαυικῇ, ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Σερβίᾳ, τῇ Ἀρμενικῇ, ἐν μέρει δὲ καὶ αὐτῇ τῇ Λατινικῇ. Διὰ τοὺς ψάλτας τῆς Ρωμαϊκῆς ἢ ψαλμωδία ἀρκούντως διευκολύνεται σήμερον διὰ τοῦ Ὁργάνου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ Φωνὴ δύναται, οὕτως εἰπεῖν νὰ στηρίχθῃ. Ἐν ταῖς σημεριναῖς Ἐκκλησίαις ταῖς ὑπαγομέναις ὑπὸ τὸν Πάπαν ὑπάρχει πάντοτε Ὅργανον (Orgue), , ἐν ἐκτάκτοις δὲ περιστάσεσι καὶ ὁλόκληρος ὀρχήστρα ἐξ ὀργάνων ἐντατῶν καὶ ἐμπνευστῶν ἅτινα πάντοτε συνοδεύουσα τὴν φωνὴν ἐνός ἢ πολλῶν ψαλτῶν».

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐμπνευσμένων συνθετῶν τοὺς ὁποῖους ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἡ μεγαλύτερη μορφή, ἡ πρώτη πηγὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, ὁ Κουκουζέλης, ἡ δευτέρα πηγὴ καὶ Ἰωάννης ὁ Κλαδάς ἡ τρίτη πηγὴ, διότι οἱ τρεῖς οὗτοι θεωροῦνται ὑφ' ὧν τῶν μουσικῶν, οἱ πρῶτοι διαρ-

ρυθμιζοῦν καὶ ἀναμορφωτοὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Ψαλμωδίας. Ὁ Δαμασκηνός ὑπῆρξεν ὕμνογράφος, μουσικός, θεολόγος καὶ φιλόσοφος.

Ὦνομάσθη Μαῖστωρ ὑφ' ὧν τῶν κατόπιν αὐτοῦ μελωδῶν. (Μαῖστωρ καλεῖται ὁ καθορίζων τὰ ψαλλόμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄσματα καὶ ὁ διευθύνων τοὺς δύο χορούς τῶν ψαλμῶν ἢ ἓνα πολυμελὲς χορόν, ἐξ οὗ καὶ χοράρχης λέγεται).

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας τὸ 676 μ.Χ. καὶ ἐκοιμήθη τὸ 756 μ.Χ. Ἦτο μοναχὸς εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σάββα. Ἀντετάχθη εἰς τοὺς εἰκονοκλάστας, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ αὐτοκράτορες.

Τὸ ἔργο τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶναι τεράστιο. Εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ περιφήμου συνθετικοῦ ἔργου ἡ Ὀκτῶνχος (ἀκολουθία Ἐσπερινοῦ, Ὁρθοῦ, Θ. Λειτουργίας). Ἐσυστηματοποίησεν τὴν μουσικὴν γραφὴν, ἡ ὁποία ὠνομάσθη ἀγκιστροειδής. Αὕτη ἦτο στενογραφικὴ καὶ δύσκολος. Σπουδαιότερα ἐπίσης ἔργα του εἶναι: «Ἡ Γραμματικὴ τῆς Μουσικῆς», «Οἱ κανόνες - Κοντάκια - Οἴκοι», (Οἶκος λέγεται τὸ μετὰ τὸ κοντάκιον ἀναγιγνωσκόμενον τροπάριον τὸ ὁποῖον σημαίνει πνευματικὴν οἰκοδομὴν ἐξ ὕμνων ἀποτελουμένην, ἣτις ἐμπεριέχει ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς) τὸ «Τῇ Ὑπερμάχῳ», τὸ «Ἰδοὺ ὁ Νύμφιος», τὸ «Ὅτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί», Χερουβικά, Κοινωνικά καὶ ἄλλα.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην του τὴν 4ην Δεκεμβρίου.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιου ἐτελέσθησαν ἐν πάσει μεγαλοπρέπειᾳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοδημητίου Ναϊδρίου «Ἄξιον Ἑστί» εἰς τοὺς Ἁγ. Θεοδώρους Κορινθίους.

Ἀφ' ἐσπέρας τὴν Παρασκευὴν 2 Ἰουνίου ἐ.ε., ἐγένετο ἡ κατάθεσις τῶν ἱερῶν Λειψάνων καὶ ἐψάλη πανηγυρικὸς Ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Ἀρχ/των π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ἦτοι τὸ Σάββατον 3 Ἰουνίου ἐ.ε., ὁ Σεβ. Μητροπολίτης συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων Πανοσιολογιωτάτων Ἀρχ/των εἰς τὸ τέλος τοῦ Ὁρθοῦ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια καὶ κατόπιν τὴν θείαν πανηγυρικὴν λειτουργίαν. Πληθεὺς πιστῶν μέ πούλμαν καὶ ἐκ τῶν παραθεριζόντων, μετέβησαν εἰς τὸ ἐγκαίνιαζόμενον Ναϊδριον. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας λαβὼν τὸν λόγον ἐξεφώνησε ὁ Πανοσ/τος Ἀρχμ. π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ὑψίστην σημασίαν τῶν ἐγκαινίων καὶ ἠυχθήθη τὴν ἄνωθεν εὐλογίαν εἰς τοὺς ευλαβεῖς προσκυνητάς.

Μοναχὴ Εὐφημία Κουρμουλάκη Κτήτωρ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Πορταϊτίσσης Καλλιθέας Ἀθηνῶν

Τὴν Τετάρτην 24ην Μαΐου ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον ἡ μον. Εὐφημία Κουρμουλάκη λαβοῦσα τὸ μέγα καὶ ἀγγελικόν σχῆμα τὴν 19ην Μαΐου ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ἀγ. Μάρκου εἰς Κορωπὶ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν, ὅπου καὶ ἐκάρη ὡς μοναχὴ, ὑπὸ τῶν Σεβ/των Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου καὶ Χίου, Ψαρρῶν κ. Στεφάνου συμπαραστατομένων ὑπὸ τοῦ ἀρχ/του π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ π. Ἀθανασίου. Ἄξιον εἶναι ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ ὡς ἄνω μετὰστὰς ἐδώρησε εἰς τὸ Γενικὸν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Παναγίας Πορταϊτίσσης ὁ ὁποῖος ἀνεγέρθη κόποις καὶ μόχθοις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Στεφάνου, μεθ' ὧν τῶν κτισμάτων του.

Ἡ Φ.Ο. εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἐν χώρα ζώντων.

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Ἡ Βιογραφία ενός Ἀμαρτωλοῦ καὶ ἡ ἐπιστροφή ενός ἀσώτου

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ ὑπομείνατέ με ἐπὶ ὀλίγον ἵνα φανερώσω καὶ ὁμολογήσω δημοσίως τὴν ἀναξιοτήτά μου.

Ἀσώτως κατεσπατάλησα τὴν νεανικὴ μου ἡλικία σὲ ἀπερίγραπτες καὶ ἀκατονόμαστες ἁμαρτίες.

Δοξαζόμενο τ' ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου ἐπέβλεψε καὶ εἰς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον καὶ ἁμαρτωλὸν καὶ μέ περιέβαλεν μέ τὴν ἀτέρμονα καὶ ἀπέραντον ἀγάπη Του καθὼς καὶ μέ τὴν ἄπειρον μακροθυμίαν Του καὶ τὸ ἀνεξάντλητο ἐλεός Του θέλοντας καὶ τὴν ἐμὴν ἀναξιοτήτα ἵνα σώσει καθὼς εἶπαν τὰ Ἅγια καὶ ἀδιάψευστα χεῖλη Του ὅτι «θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Καὶ δὲν παίρνει κανενὸς ἁμαρτωλοῦ τὴν ψυχὴν ἕως ὅτου ἐπιστρέψει καὶ ζεῖν.

Ἡ Μετάνοιά μου καὶ ἡ ἐπιστροφή μου ὀφείλεται εἰς τὴν ἄπειρον φιλευσπλαχνίαν τοῦ πολυέλεου καὶ ἐλεήμονος Θεοῦ.

Τὴν πρόσκληση μετανοίας ποῦ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Τρι-
σὺπόστατον Ἅγιον Θεόν ἦτο εἰς τὸ σχέδιό Του διὰ
τὴν σωτηρίαν τῆς ἀθλίας καὶ ἁμαρτωλῆς μου ψυχῆς.

Τὸ σχέδιό Του καὶ ἡ ἐπιθυμία του καὶ ἡ θέλησις αὐ-
τοῦ ἦτο νὰ στεῖλῃ τὴν ἀναξιοτήτά μου διὰ νὰ πλη-
ρωθῇ τὸ ρηθὲν ὅτι ὁ λαὸς ποῦ ζοῦσε ἐν σκιᾷ θανάτου
ἦτο στὴ θέλησή του καὶ στήν πρόνοιά Του ἵνα καὶ ἡ
φυλή μου ἀκούσῃ καὶ διδαχθεῖ καὶ ἴδῃ μέ τὰ μάτια τῆς
ψυχῆς τῆς τὸ ἀληθινόν καὶ χαρμόσυνον φῶς τῆς Ὁρ-
θοδόξου πίστεως ἡμῶν ποῦ λάμπει περισσότερο καὶ
ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ ἀποκαλύπτει καὶ ἐξαφανίζει τὸ σκό-
τος τῶν αἰρέσεων καὶ τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις αὐτῶν.

Ἡ δωρεὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ χάρις τοῦ
Παναγίου Πνεύματος καὶ ἡ δύναμις τοῦ Παναγίου
Πνεύματος, δὲν ἐδόθησαν στήν ἀναξιοτήτά μου
καθὼς ἔτυχε, ὄχι - ὄχι καθότι αὐτός ἦτο ὁ κύριος σκο-
πὸς τοῦ Κυρίου. Ὅτι καὶ ἡ **φυλή μου** εἶναι δημιούρ-
γημα τῶν χειρῶν Του καὶ ἀσφαλῶς δὲν ἦτο δυνατόν,
νὰ λησμονήσῃ ἢ νὰ κἀνῃ φυλετικὴ διάκρισιν καὶ ἐξαι-
ρέσῃ τὴν φυλὴν μου ἀπὸ τὸ σχέδιό τῆς σωτηρίας αὐ-
τῆς. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ λάβουν ἐφαρμογὴν καὶ πληρω-
θοῦν ὡς τὴν τελευταίαν κεραίαν οἱ ἀδιάψευστοι λόγοι
τοῦ Κυρίου. Ὅτι πρέπει νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ
πᾶσα ψυχὴ ἀνά τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ὅτι ἐάν δὲν
κηρυχθῇ καὶ δὲν διδαχθεῖ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέ-
λιον τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν φυλὴν καὶ πᾶσαν γλῶσσαν
δὲν θὰ γίνῃ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου δὲν θὰ
γίνῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἐάν δὲν ἐφαρμοσθοῦν

αὐτά ποῦ εἶπε ὁ Κύριος καὶ Θεός μας. «Ὅτι ὁ Οὐρανὸς
καὶ ἡ Γῆ παρελεύσονται οἱ δὲ λόγοι οὐ μοί παρελθώ-
σει οὐδὲ μία κεραία».

Καθὼς καὶ ἡ φυλή μου ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν δικὴν τῆς
γλῶσσα καὶ συνεπῶς συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὴ εἰς
τὸ σχέδιό τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου καὶ πρέπον εἶναι
νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μου φυλὴν ἢ θέλησις
τοῦ Τρισὺποστάτου Ἁγίου Θεοῦ.

Νὰ γιατί τὴν ἐμὴν ἀναξιοτήτα ἐδίδαξε καὶ κατήχησε
ὁ ἐλεήμων Ἅγιος Θεός μέ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου
Πνεύματος ἵνα μεταφέρω ὁ ἀνάξιος καὶ ἁμαρτωλός
καὶ εἰς τὴν δικὴ μου φυλὴν τοὺς Οὐρανίους ἀνεκτιμή-
τους θησαυροὺς τῶν Πνευματικῶν ἄρτων τὸ χαρμό-
συνον καὶ θεῖον Ἱερὸν Εὐαγγέλιον πρὸς σωτηρίαν
τῶν συνανθρώπων μου τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Τοῦτῃ ἡ στιγμή τῆς κουρᾶς μου, ὁμολογουμένως
εἶναι ἀπροσδόκητη καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὴν συνέ-
πειαν πῶς ἦτο δυνατόν ἕνας ἀσώτος καὶ ἁμαρτωλός
νὰ ἔχῃ σχέση μέ τὴν Μοναχικὴν Πολιτείαν; Ποῦ οὐτε
κατὰ διάνοιαν εἶχα σκεφθεῖ νὰ γίνω Μοναχός; Ἀλλά,
ἄλλαι αἱ βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλαι αἱ βουλαὶ
τοῦ Θεοῦ. Παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδύνατα παρὰ τοῦ
Θεοῦ τὰ πάντα δυνατότα ἐστί.

Εὐχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου καὶ ἁμαρτωλοῦ
ὅπως ὁ πολυεύσπλαχνος Ἅγιος Θεός μέ στερεώνει
εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν τηρῶντας καὶ ἐκτελῶ-
ντας πᾶσαν προσταγὴν καὶ θέλημα Αὐτοῦ.

Ἀμήν γένοιτο εἰς πάντας ἡμᾶς.

Ὁ ἀνάξιος ἱκέτης τοῦ Θεοῦ.

Μάρκελος Μοναχός

Ἐπίσης εὐχεσθε καὶ ἐπὶ τῆς νεοκατηχούμενης
φυλῆς μου ὅπως ὁ Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν στηρίζει ἡμᾶς
ἵνα καρποὺς μετανοίας φέρομεν.

Τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ νέου θεολόγου

Τίς ὁ μοναχός, καὶ τίς ἡ ἐργασία αὐτοῦ, καὶ εἰς οἶον
ὑψος θεωρίας ἀνῆλθεν ὁ θεῖος οὗτος Πατήρ.

«Μοναχός, ὃς τις ἀμιγῆς ἐστὶ κόσμῳ,
Καὶ ἀεννάως ὁμιλεῖ Θεῷ μόνῳ.

Βλέπων βλέπεται· φιλῶν φιλεῖται,

Καὶ γίνεται φῶς λαμπόμενος ἀρρήτως.

Δοξαζόμενος δοκεῖ πλέον πτωχεύειν,

Καὶ προσοικειούμενος, ὡς ξένος πέλει.

Ὡς ξένου πάντῃ θαύματος, καὶ ἀφράστου,

Διὰ πλοῦτον ἄπειρον, ὑπάρχω πέννης,

Καὶ μηδὲν ἔχειν δοκῶ, πολὺ κατέχων,

Καὶ ἐγὼ διψῶ διὰ πληθὺς ὑδάτων.

Καὶ τίς μοι δώσει; ὅπερ ἔχω πλουσίως;

Καὶ ποῦ εὐρύσω; ὃν ὀρῶ καθ' ἐκάστην;

Πῶς δὲ κρατήσω; ὃ ἐντός μου ὑπάρχει;

Καὶ ἔξω κόσμου, οὐ γάρ βλέπεται ὅλως·

Ὁ ἔχων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω

Νοῶν ἀληθῶς ῥήματα ἀγραμμάτου».

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΟΣ. ΙΩΑΝΝΗΝ ΡΩΣΣΟΝ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΚΑΡΑΒΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ο Ι. Ναός Ευαγγελιστρίας Καραβά με δύο πούλμαν υπερπλήρη έκκλησιάσματος εξέδραμε την κυριώνυμον ημέραν 27ην παρελθόντος μηνός πρός τό Προκόπιον Εύβοίας.

Ἡ ἐκδρομή ἦτο κατ' ἄρτιον τρόπον ὀργανωμένη καί μεταξύ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν παρευρίσκετο καί ὁ Ἀγ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, πούλμαν δέ ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλαδικήν ἐπικράτειαν εἶχαν φθάσει διά τήν προσκύνησιν τοῦ Ἀγίου.

Ἐνα χαρακτηριστικόν τό ὁποῖον πρέπει νά γράψωμεν ὅτι μερικοί ἐξ ἡμῶν ἠξιώθησαν θείων δωρεῶν καί χαρίτων. Συγκεκριμένως ἐπώνυμον ζεῦγος μετά τοῦ τέκνου των «εἶδον» τήν ζώνην ποῦ εἶναι ὁ ἅγιος περιεζωμένος νά πάλη ρυθμικά, μετά δακρύων ἐγονυπέτησαν, καί τό ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς προσκυνητάς. Λέγεται «ἐπί τῆς εὐκαιρίας» ὅτι καί τό πρόσωπον τοῦ Ὁσίου ἄλλη φορά εἶναι ἐστραμμένο πρός τὰ δεξιὰ καί ἄλλη φορά εἶναι πρός τ' αριστερά. Μόνον οἱ ἔχοντες καθαρὰ μάτια πίστεως καταξιούνται αὐτῶν τῶν θείων ὁραμάτων. Μεταξύ τῶν προσκυνητῶν ἦτο καί ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χρ. Χαλβατζῆς, κ. Εὐάγγελος Κουμπῆς, κ. Κων/νος Καραουλάνης ὡς καί ὁ π. Ἰωάννης Μουρίκης μετά τῆς Πρεσβυτέρας, ὁ Μιχαήλ, Φαμέλης, ὁ καί διοργανωτής τῆς ἐκδρομῆς, καί πολλοὶ ἄλλοι φίλοι εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Παραμείναμε εἰς τό Προκόπιον πέραν τῶν πέντε ὥρῶν καί μεταξύ τῶν ὁδηγῶν ἦταν καί ὁ κ. Ἠλίας ὁ ὁποῖος πάντα μέ τήν εὐλάβειάν του, τήν ἐτοιμότητα καί τήν καλωσύνην ἐντυπωσιάζει τοὺς προσκυνητάς.

Κατά τήν ἐπιστροφήν εἰς τὰ ἴδια ὁ Ἀγ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος ὠμίλησε διά πολλά τρέχοντα γεγονότα σχέσιν ἔχοντα μέ τήν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν ἄκρως ἐνδιαφέροντα. Πολλά ἐξ' αὐτῶν ἄγνωστα δι' ἡμᾶς.

Εὐχόμεθα τοιαῦτα προσκυνήματα καί ἐκδηλώσεις νά γίνωνται ἀπό τὰς Ἐκκλησίας μας τακτικά διότι αὐτά τονώνουν καί τήν πίστιν μας καί μᾶς χαρίζουν ψυχικὴν εὐφορίαν καί ἀναψυχήν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Πανήγυρις Ὁσ. Πατρός ἡμῶν Λαυρεντίου κτήτορος
Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης Σαλαμίνας

Τό Σάββατον 13ην τρέχοντος μηνός ἐώρτασε ἡ Ἱερά Μονή τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης ἐν Σαλαμίनि τόν Ἅγιον Λαυρέντιον κτήτορα Ἱερᾶς Μονῆς Σαλαμίνας μέ ἐπικεφαλῆς τόν οἰκείον Μητροπολίτην κ.κ. Γερό-

ντιον συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. π. Πολυκάρπου Μπεγνῆ ἐν μέσω πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐξ Σαλαμίνας, Ἀθηνῶν καί περιχώρων, μέ δεξιόν ἱεροψάλτην τόν κ. Ἰωάννην Περδικούρη καί ἀριστερόν τόν κ. Δημήτριον Χατζῆν. Μεγάλη καί κατανυκτική ἀρτοκλασία εὐλογηθεῖσα παρά τοῦ Ἀρχιερέως ἔδωσε ἰδιαίτερον τόνον καί χαράν.

Κατά τό κοινωνικόν ὁ οἰκείος ἱεράρχης ὥρισε τόν Πρωτοναρίον κ. Χρ. Χαλβατζῆν ὅστις ἐξῆρε τήν θείαν προσωπικότητα τοῦ θείου πατρός Λαυρεντίου, τήν διακρινομένην διά τό ἀπλοῦν καί ἄκακον καί ὅτι ὠφείλουμε ὅλοι μας νά πλησιάσουμε τήν θείαν ἀπλότητα διότι ὅπως λέγει ὁ Κύριος «ἐάν μὴ στραφῇτε καί γίνετε ὡς τὰ παιδία δέν πρόκειται οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν νά εἰσελθῇ εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἐπηκολούθησε πλουσία τράπεζα εἰς ὅλον τό ἐκκλησίασμα ἐπευλογούντος τοῦ οἰκείου ἱεράρχου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Τήν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου 7 Ἀπριλίου ἐορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐώρτασεν μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναός Ζωοδόχου Πηγῆς Δομοκοῦ. Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν ἐλειτούργησε ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος μετά τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Τόν θείον λόγον ἐξεφώνησε ὁ οἰκείος Μητροπολίτης καί πλῆθος λαοῦ παρηκολούθησε τήν ἐορτὴν ἀπ' ὅλην τήν Φθιώτιδα.

* Πανήγυρις Ὁσ. Σεραφεῖμ τοῦ ἐν Δομοκῷ

Τήν 8ην Μαΐου ἐορτὴν τοῦ ὁσίου πατρός Σεραφεῖμ ἐώρτασε μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναός τοῦ ὁσίου εἰς Μῶλον Λοκρίδος, μέ τόν οἰκείον Μητροπολίτην ἱερούργουντα μεθ' ὅλου τοῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τοῦ Ἀρχ/του π. Εὐθυμίου Μπαρδάκα.

Τόν θείον λόγον ἐκήρυξε ὁ Σεβ/τος καί πλῆθος κόσμου παρηκολούθησε τήν θείαν λειτουργίαν.

* Τήν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ, 7 Μαΐου ἐ.έ., ἐνεκαίνισθη ὁ νέος Ἱ. Ναός τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου Λαμίας, μέ τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικον συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Ἱερέων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ὡς καί τοῦ Ἀρχ/του π. Μακαρίου Καβακίδου τῆς συνοδείας τοῦ π. Ἰακώβου Παπαδέλη ἀπὸ Θεσ/νίκην, ὁ ὁποῖος καί ἐκήρυξε τόν θείον λόγον.

Πλῆθος κόσμου παρηκολούθησε τὰ ἐγκαίνια μετ' ἄκρας εὐλαβείας, καθὼς ἐπίσης καί τήν ἐπακολούθησαν θείαν λειτουργίαν.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ ΨΑΡΡΩΝ
ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΕΝ ΚΟΡΩΠΙΩ

Τὴν 8ην Ἀπριλίου 1990 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἐώρτασε ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ ἐν Κορωπίῳ, τῆς ὁποίας ἀξίως ἡγεῖται ὡς πνευματικός Γέροντας, ὁ Σεβασμιώτατος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνούσων κ. Στέφανος. Πούλμαν ἐκ τοῦ Πειραιῶς, Αθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων μετέφεραν πλῆθος πιστῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἱ. Μονήν.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ Σεβ. Χίου, Ψαρρῶν κ. Στέφανος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Σεβ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον, ἀπὸ τοὺς ἀρχιμανδρίτας π. Ἰάκωβον Παπαδέλην, π. Μακάριον Καβακίδη, π. Γερόντιον Λουδάρον, τοὺς πρωτοπρεσβυτέρους π. Ἰωάννην Μουρίκην καὶ π. Καλλίνικον Μουράτογλου, ἐτέλεσαν τὴν Θ. Μυσταγωγίαν μετ' ἐξαιρετικῆς τάξεως καὶ εὐπρεπείας.

Οἱ Ἱεροψάλται μέ Βυζαντινὸν μέλος ἔδωσαν τὴν προσήκουσαν ἐόρτιον ἀτμόσφαιραν, τὸν δὲ πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ ἀρχ/της π. Μακάριος Καβακίδης. Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, ἐτίμησεν διὰ τῆς παρουσίας του ὁ ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος μετὰ τῆς συνοδείας του.

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τὸ ἱερατεῖον μετὰ πλῆθος κόσμου ἐλιτάνευσε τὴν Ἱ. Εἰκόνα τοῦ ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου· περὶ τοὺς χώρους τῆς Ἱ. Μονῆς. Μετὰ τὴν λιτάνευσιν παρετέθη Πασχάλιος τράπεζα εἰς ὅλον τὸν ἱερατεῖον καὶ τὸ πολυπληθές Ἐκκλησίασμα.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
Πανηγυρίς Ἀγ. Ἰουστίνου Φιλοσόφου

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καὶ φέτος τὴν 1ην Ἰουνίου ἡμέραν Πέμπτην ἐπανηγύρισεν μεγαλοπρεπῶς ἡ Ἱερά Μονὴ Ὁσίου Ὀνουφρίου εἰς Κερατέαν Ἀττικῆς κατὰ τὴν εὐσημον ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου καὶ ἐπ' εὐκαιρία τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Ἀγ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ ἐορτάζων ἱεράρχης Σεβ. κ. Ἰουστίνος πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεράρχου Σεβ. Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνούσων κ. Στεφάνου καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχ/τῶν π. Νικολάου Καφετζῆ, ἱερομ. Παρθενίου, αἰδεσ. πρωθ. π. Καλλινίκου Μουράτογλου προσέδωσαν τὴν δέουσαν αἴγλην ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ χοροῦ ἱεροψαλτῶν καὶ προσκυνητῶν.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ Πρωτονοτάριος κ.Χρ. Χαλβατζῆς ἐξάρας τὰ τῆς ζωῆς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἰουστίνου ὅστις τὸν 1ον μ.Χ. αἰῶνα ἦταν ὁ μέγας Ἀπολογητὴς τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ εἶναι καὶ σήμερ ὁ Ἅγιος καταπέλτης κατὰ τῶν φίλων τοῦ υλισμοῦ, οἱ ὅποιοι ψευδῶς ἠθελαν καὶ θέλουν ν' ἀνατρέψουν τὴν ὑπαρξιν τοῦ Ναζωραίου.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας προσήλθον οἱ ἱεράρχαι Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος καὶ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος μετὰ τῆς συνοδείας του, ὁ δὲ Σεβ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος προσεφώνησε τὸν ἐορτάζοντα Ἀγ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας καὶ τοῦ ἡγχήθη ἔτη πολλά καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ θεμάτων τῶν ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Ἐπηκολούθησεν νησιτίσιμος τράπεζα ἀγάπης εἰς ἣν παρεκάθησεν τὸ ἱερατεῖον καὶ ὅλον τὸ εὐλαβές χριστεπώνυμον πλήρωμα.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν Ἀγ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον ἔτη πολλά καὶ θεάρεστα καὶ ὅπως κατ' ἔτος ἐπιτελεῖ τ' ὀνομαστήριά του ἐν χαρᾷ καὶ εὐφροσύνῃ.

ΠΕΝΘΗ

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας αἰσθάνεται ἱερὰν ὑποχρέωσιν ν' ἀναγράψῃ τὰ τῆς τελευτῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἠλία Ἀγγελοπούλου ὁ ὁποῖος ἐστάθη μία δυνατὴ προσωπικότης εἰς αὐτὰς τὰς δεκαετίαις ποῦ φθάνουν τὰ πενήτηντα χρόνια.

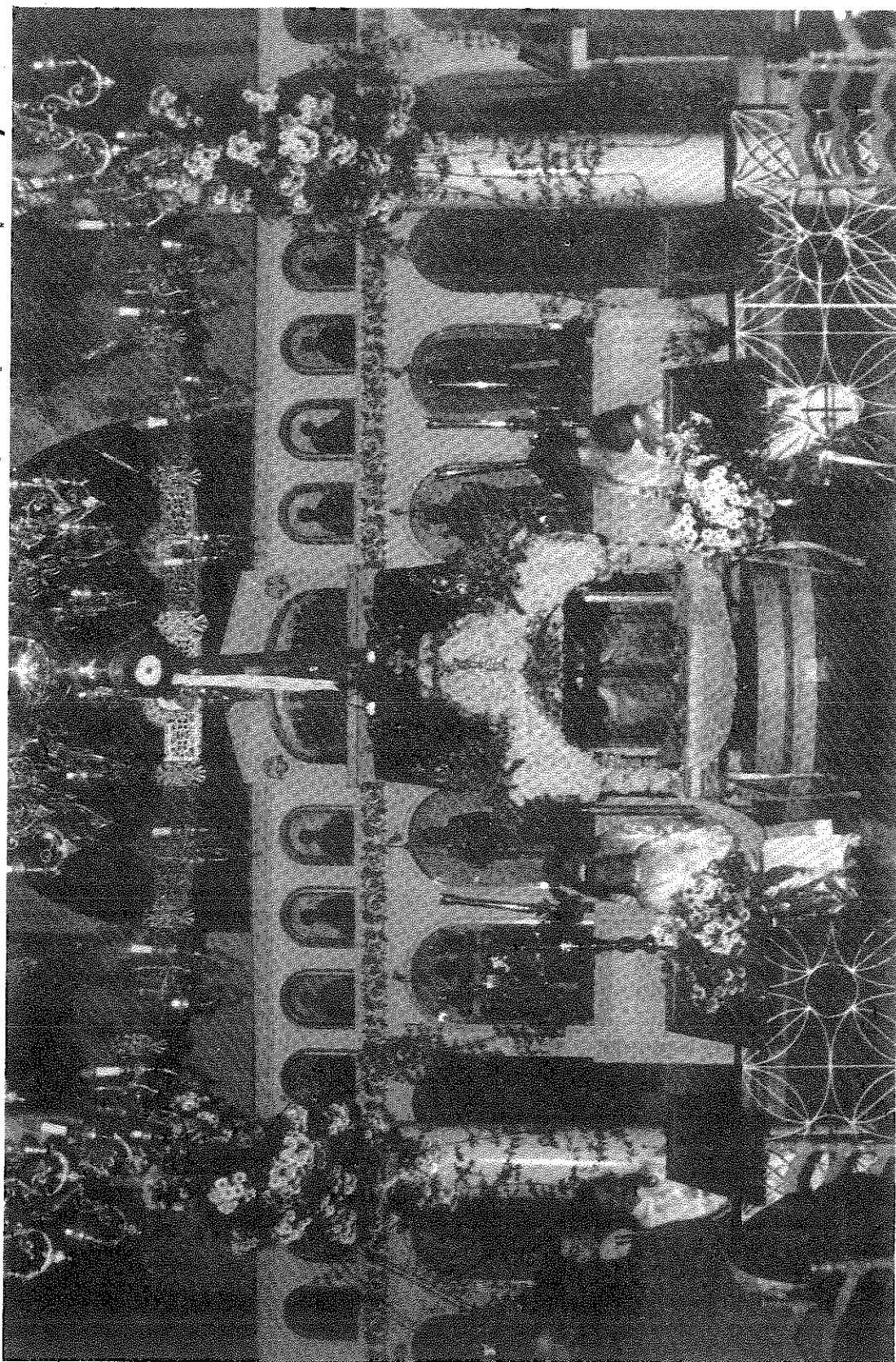
Ἦταν ὁ μακαριστὸς Ἠλίας μία «ἡλλοιωμένη» ἐν Κυρίῳ μορφή. Ὅ,τι ἔπραττε τὸ ἔπραττε πάντοτε μέ γνώμονα τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

Ἄλλα θρησκευτικὰ περιοδικὰ ἔγραψαν βιογραφικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐκλειπόντος καὶ ἡμεῖς γράφουμε αὐτὰ τ' ὀλίγα γιὰ νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ μακαριστοῦ Ἠλία εἶναι αἰσθητή.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος τῆς δόξης νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὴν μερίδα τοῦ δεξιοῦ τοῦ ποιμνίου, διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν εὐκταίᾳ ἐκείνη Φωνή: «Εὐ δοῦλε ἀγαθέ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω» εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». (Ματθ. 25,23).

ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΟΜΕΝΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΜΑΣ

Ἐπίτάφιος Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταμπουρίων Πειραιῶς

Ευχή εἰς τόν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἀποδομένη εἰς τόν Ἅγ. Ἰωάννην Δαμασκηνόν. Εἶναι πολύ ψυχωφελής, τά νοήματά της εἶναι ἄκρως κατανοκτικά καί νά τήν ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας. Τήν ἐνετοπίσαμεν εἰς τήν Μονήν τῶν 99 Ὁσίων Ἀγίας Ἀννης. Φαινεται πῶς τό πρῶτον βλέπει τό φῶς τῆς δημοσιότη-
τας.

Εὐχή β' εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πάνυ κατανοκτική καί ἱκετήριος. Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ὁ οὖν καθ' ἐσπέραν λέγων αὐτήν μετά κατανύξεως λυτροῦται τῆς κολάσεως, ἔλθει Θεοῦ. Εὐσπλαχνε, καί πολυέλιε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου ὁ ἐλθὼν εἰς τόν Κόσμον ἀμαρτωλούς σῶσαι ὦν πρῶτος εἰμί ἐγώ, ἐλέησόν με πρό τῆς ἐμῆς τελευτῆς, οἶδα γάρ ὅτι φρικτόν, ὡς φοβερόν ἀναμένει με δικαστήριον, ἐνώπιον πάσης τῆς κτίσεως, ὅτε καί τῶν ἐναγῶν καί παμβεβήλων μου πράξεων ἀπασῶν, φανέρωσις γίνεται ἀσύγγνωστα γάρ ὡς ἀληθῶς, καί ἀνάξια ὑπαρχουσι συγχωρήσεως, ὡς ὑπερβαίνοντα τῷ πλήθει ψάμμον θαλάσσιον. Διά τοῦτο καί οὐ τολμῶ τήν αἴτησιν τῆς ἀφέσεως τούτων ποιήσασθαι, Δέσποτα, ὅτι πλεῖον πάντων ἀνθρώπων εἰς σέ ἐπλημμέλησα, ὅτι ὑπέρ τόν ἄσωτον ἀσώτως ἐβίωσα ὅτι ὑπέρ τόν μυρία τάλαντα, χρεωφειλέτης σου γέγονα. ὅτι ὑπέρ τόν Τελώνην, κακῶς ἐτελώνησα. ὅτι ὑπέρ τόν ληστήν, ἑμαυτόν ἐθανάτωσα. ὅτι ὑπέρ τήν Πόρνην, ἐγώ ὁ φιλόπορνος ἔπραξα. ὅτι ὑπέρ τοὺς Νινευίτας, ἀμετανόητα ἐπλημμέλησα. ὅτι ὑπέρ τόν Μανασσῆν, ὑπερῆραν τήν κεφαλὴν μου αἱ ἀνομίαι μου καί ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ καί ἐταλαιπώρησα, καί κατεκάμφθην ἕως τέλους. Ὅτι τό Πνεῦμα σου τό ἅγιον ἐλύπησα. ὅτι τῶν ἐντολῶν σου παρήκουσα. ὅτι τόν πλοῦτον σου διεσκόρπισα. ὅτι τήν χάριν σου ἐβεβήλωσα. ὅτι τόν ἄρραβῶνα, ὃν μοι δέδωκας, ἐν ἀνομίαις ἐνήλωσα. ὅτι τό τίμιον κατ' εἰκόνα σου, τήν ψυχὴν μου, ἐμόλυνα. ὅτι τόν χρόνον, ὃν μοι δέδωκας εἰς μετάνοιαν, μετά τῶν ἐχθρῶν σου ἐβίωσα. ὅτι οὐδεμίαν ἐντολήν σου ἐφύλαξα. ὅτι τόν χιτῶνα μου κατερρύπωσα, ὃν με ἐνέδυσας. ὅτι τοῦ ὀρθοῦ λόγου τήν λαμπάδα ἀπέσβεσα. ὅτι τό πρόσωπόν μου, ὃ ἐφαίδρυνας, ἐν ἀμαρτίαις ἤχρειώσα. ὅτι τοὺς ὀφθαλμούς μου, οὓς ἐφώτισας, ἐκουσίως ἐτύφλωσα. ὅτι τά χεῖλή μου, ἅπερ πολλάκις τοῖς θείοις σου μυστηρίοις ἡγίασας, αἰσχύνας ἐμόλυνα.

Καί οἶδα, ὅτι πάντως τῷ φοβερῷ σου βήματι παραστήσομαι, ὡς κατάδικος ὁ παμμίαρος. οἶδα, ὅτι πάντα τότε τά πεπραγμένα μοι ἐλεγχθήσονται, καί οὐκ ἀποκρυβήσεται οὐδέν παρά σοί. Ἀλλά δές καί σύ εὐσύμπάθητε, πολυέλεε, φιλανθρωπότατε

Κύριε. μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, οὐ λέγω, μή παιδεύσης με. ἀδύνατον γάρ τοῦτο ἀπό τῶν ἔργων μου. ἀλλά μή τῷ θυμῷ σου, καί τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με, μηδέ φανερώσης αὐτά, Ἀγγέλων, καί ἀνθρώπων ἐνώπιον, εἰς αἰσχύνην μου καί ὄνειδος.» Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με. εἰ φθαρτοῦ βασιλέως θυμόν οὐδεὶς ἐνεγκεῖν δύναται· πόσῳ μᾶλλον σοῦ τοῦ Κυρίου τόν θυμόν ὁ ἄθλιος ὑποστήσομαι; Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με. μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με. οἶδα ληστήν αἰτήσαντα, καί παρευθεῖς συγχώρησιν ἐκ σοῦ κομισάμενον. οἶδα Πόρνην ὀλοψύχως προσελθοῦσαν, καί συγχωρηθεῖσαν. οἶδα Τελώνην ἐκ βάθους στενάξαντα, καί δικαιωθέντα. ἐγώ δέ ὁ πανάθλιος πάντας ὑπερβαίνων ταῖς ἀμαρτίαις, τῇ μετανοίᾳ τούτους οὐ θέλω μιμησασθαι. οὐδέ γάρ ἔχω δάκρυον ἐκτενές. οὐκ ἔχω ἐξομολόγησιν καθάραν, καί ἀληθινήν. οὐκ ἔχω στεναγμόν ἐκ βάθους καρδίας, οὐκ ἔχω καθάραν τήν ψυχὴν, οὐκ ἔχω ἀγάπην κατὰ Θεόν. οὐκ ἔχω πτωχείαν πνευματικήν. οὐκ ἔχω προσευχὴν διηνεκῇ. οὐκ ἔχω σωφροσύνην ἐν τῇ σαρκί. οὐκ ἔχω καθαρότητα λογισμῶν. οὐκ ἔχω προαίρεσιν θεοτερπῇ. Ποίῳ οὖν προσώπῳ; ἢ ἐν ποίᾳ παρρησίᾳ ζητήσω συγχώρησιν;

Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με. Πολλάκις, Δέσποτα, μετανοεῖν συνεταξάμην, Πολλάκις ἐν Ἐκκλησίᾳ κατανογεῖς προσπίπτω σοι, ἐξερχόμενος δέ, ταῖς ἀμαρτίαις εὐθύς περιπίπτω. Ποσάκις με ἠλέησας, ἐγώ δέ σε παρώργισα. Ποσάκις ἐμακροθύμησας, ἐγώ δέ οὐκ ἐπέστρεψα! Ποσάκις με ἀνέστησας, ἐγώ δέ πάλιν ὀλισθήσας κατέπεσον! Ποσάκις μου εἰσήκουσας, ἐγώ δέ σου παρήκουσα! Ποσάκις με ἐπόθησας, ἐγώ δέ οὐδαμῶς σοι ἐδόουλευσα! Ποσάκις με ἐτίμησας, ἐγώ δέ οὐκ εὐχαρίστησα! Ποσάκις ἀμαρτήσαντα, ὡς ἀγαθός Πατήρ παρεκάλεσας, καί ὡς Υἱόν κατεφίλησας, καί τὰς ἀγκάλας ὑφαπλώσας μοι, ἐβόησας ἔγειρε, μή φοβοῦ στήθι, πάλιν δεῦρο, οὐκ ὄνειδίζω σε, οὐ βδελύσσομαι, οὐκ ἀπορρίπτω, οὐδέ σκληρύνω τό ἐμόν πλάσμα, τό ἐμόν τέκνον, τήν ἐμήν εἰκόνα· ὃν οἰκειάς χερσὶ διέπλασα ἀνθρωπιν, καί ἐφόρεσα. ὑπέρ οὐ τό αἷμα ἐξέχεα. οὐκ ἀποστρέφομαι πρός με ἐρχόμενον τό λογικόν μου πρόβατον τό ἀπολωλός. οὐ δύναμις μή ἀποδοῦναι τήν προτέραν εὐγέ-

νειαν· οὐ δύναμαι μὴ συναριθμῆσαι τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα προβάτοις· διὰ γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς κατελήλυθα, καὶ τὸν λύχνον ἀνήψα, τὴν σάρκα μου τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν οἰκίαν ἐσάρωσα, καὶ τὰς φίλας Δυνάμεις τὰς οὐρανίους συνεκαλεσάμην, ἐπευφρανθῆναι τῇ τούτου εὐρέσει.

Πάντα οὖν τὰ τοιαῦτα, ὡς ἀγαθός, καὶ φιλόανθρωπος ἐχαρίσωμαι, Δέσποτα· ἐγὼ δὲ πάντων καταφρονήσας ὁ ἄθλιος, εἰς ἀλλοτρίαν, καὶ μακρὰν χώραν τῆς ἀπωλείας ἀπέδρασα. Ἄλλ' αὐτός με, πανάγαθε, πάλιν ἐπανάγαγε, καὶ μὴ ὀργισθῆς μοι τῷ τάλανι Κύριε· μηδὲ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με εὐσπλαγχνέ· ἀλλὰ μακροθύμησον καὶ ἐτι ἐπ' ἐμοί. Μὴ σπεύσης ἐκκόψαι με, ὡς τὴν συκὴν τὴν ἄκαρπον, μηδὲ κελεύσης ἄωρον ἐκ τοῦ βίου θερίσαι με. ἀλλὰ δός μοι ζωῆς προθεσμίαν, καὶ ὁδήγησόν με εἰς μετάνοιαν Κύριε, καὶ μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, Δέσποτα, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

»Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμί τῇ ψυχῇ· ἀσθενῆς εἰμί τῷ λογισμῷ· ἀσθενής τῇ γνώμῃ· ἀσθενῆς τῇ προαιρέσει· ἐξέλιπε γὰρ μου ἡ ἰσχύς· ἐξέλιπέ μου ὁ χρόνος· ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι μου πᾶσαι, καὶ τό τέλος ἐφῆστηκεν· Ἄλλ' ἀνοιξον, ἀνοιξον, ἀνοιξόν μοι Κύριε, ἀναξίως κρούοντι, καὶ μὴ ἀποκλείσης μοι τὴν θύραν τῆς εὐσπλαχνίας σου· ἐάν γάρ σύ κλείσης, τίς μοι ἀνοίξει; ἐάν σύ μὴ με ἐλεήσης, τίς μοι βοηθήσει; οὐδεὶς ἄλλος οὐδεὶς, εἰ μὴ σύ ὁ φύσει ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνός.» Ἐλέησον με Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι· ἐξερεύνισε γὰρ με ὁ ἐχθρός, καὶ ἀσθενῆ, καὶ συντετριμμένον ἐποίησεν ὁ ἀσθενής δὲ καὶ συντετριμμένος, οὐ δύναται ἀναστῆναι ἑαυτόν, οὐ δύναται ἰάσασθαι ἑαυτόν· ὁ συντετριμμένος οὐ δύναται βοηθηῆσαι ἑαυτῷ, λοιπόν, ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι.

Ἰασαί με Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστά μου ἐταράχθη καὶ συνετρίβη ἡ ψυχὴ μου, ὁ οὖν συντετριμμένος τὰ ὀστά, οὐ δύναται ἀναστῆναι, καὶ ζητῆσαι τὸν ἱατρόν· οὐ δύναται δραμεῖν, καὶ ρυσθῆναι τοῦ ἐχθροῦ· λοιπόν, σύ με ζήτησον, Δέσποτα, ὁ ἐλθὼν ζητῆσαι τό ἀπολωλός· σύ με τὸν λησταῖς περιπεσόντα ἐπίσκεψαι· οὐ γὰρ ἤμιθανῆ, ἀλλ' ὀλοθανῆ με εἰργάσαντο· λοιπόν, ἰασαί με Κύριε, ὅτι ἀσθενῆ, καὶ σεσηπότα ὁ ἐχθρός με πεποίηκεν· ὁ δὲ ἀσθενής, καὶ σεσηπός, ὅλος κεῖται χαμαί· ὅλος ἐρρίπται πτώμα ἐλεεινόν· μόνον ὅτι ἐπικαλεῖται τὸν ἱατρόν· μόνον, ὅτι φωνεῖ πρὸς τὸν ρυόμενον· μόνον, ὅτι τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ, πότε ἤξει, καὶ ἐπισκέψηται αὐτόν, ὁ ἰώμενος τοὺς συντετριμμένους τῇ καρδίᾳ, καὶ ἀνορθῶν τοὺς κατερραγμένους, καὶ σώζων τοὺς ἀπεγνωσμένους.

»Ἰασαί με Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστά μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα, σωματικός, καὶ ψυχικός με κατάλαβε τάραχος, Δέσποτα· ὅτι σαρκικός

περιέπεσα πάθεσιν· ὅτι καὶ τὴν σάρκα, καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς Δαίμοσιν ἐποίησα παίγνιον· Ἰασαί με Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστά μου, τὰ συνδεσμοῦντα τὸν ἔσω ἄνθρωπον· Ποῖα ταῦτα; ἡ πίστις, ἡ φρόνησις, ἡ ἐλπίς, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐγκράτεια, ἡ εὐσέβεια, ἡ πραότης, ἡ ταπεινοφροσύνη, καὶ ἡ ἐλεημοσύνη· Ταῦτα τὰ ὀστά, συνετρίβησαν, Δέσποτα· ἀλλ' ἰασαί με Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστά μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· ὁρῶ γὰρ λοιπόν τὴν ὥραν τῆς ζωῆς μου προφθάσασαν, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· ὁρῶ τὴν πρὸς τὰ ἐκεῖσε χαλεπὴν ὁδόν, καὶ μακράν, καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖσε ἑμαυτὸν ἐτοίμως μὴ ἔχοντα· καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· ὁρῶ τὸν δανειστὴν ἀπαιτοῦντα με, καὶ μὴ ἀποδοῦναι ἰσχύοντα· καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· ὁρῶ τὸν λογοθέτην μου τό χειρόγραφον ἐπισείοντα, καὶ τοὺς δημίους βρύχοντας κατ' ἐμοῦ· καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· ὁρῶ πολλοὺς κατηγοροῦντας με, καὶ οὐδένα συνήγορον καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· ὅλος δι' ὅλου ταραχθεὶς καὶ σκοτοδίνης πεπληρωμαί, καὶ ἀγωνιῶ, καὶ τρέμω, καὶ φρίττω, καὶ τα σπλάγχνα σπαράττωμαι, καὶ τί πράξω οὐκ ἐπίσταμαι! ἡ πόλις προσώπῳ τὸν Κριτὴν μου θεάσωμαι! ἰλιγγίῳ, ταραττωμαι, συνέχομαι, καὶ ἀμηχανῶ· καὶ λοιπόν ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα.

»Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστά μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· ὁ πονηρός διεννοχεῖν οὐ παύεται· οἱ ἐχθροί μου τοῦ πολεμεῖν οὐκ ἀφίστανται· ὁ ἐμφύλιος τῆς σαρκὸς πόλεμος καταφλέγει με πάντοτε· οἱ πονηροὶ λογισμοὶ οὐδ' αὖτως ἡσυχάζουσι.

»Καὶ σύ Κύριε, ἕως πότε; ἰδοὺ ὁρᾷς Κύριε, πάντα τὰ κατ' ἐμέ, ὅτι ἄπορα, καὶ ἐλεεινά· Ἰδοὺ βλέπεις τὴν κατ' ἐμοῦ ἔνστασιν, καὶ τὸν πόλεμον τοῦ σώματος, καὶ τὴν κάμινον τῶν παθῶν, καὶ τὴν ἀτονίαν τῆς ψυχικῆς μου δυνάμεως· λοιπόν Κύριε, ἕως πότε οὐ συμπαθεῖς; ἕως πότε οὐ ἐκδικεῖς; ἕως πότε οὐ σπεύδεις; ἕως πότε οὐ βλέπεις; ἕως πότε παροράς; Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου σῶσον με· μὴ παρίδῃς με Κύριε τὸν ἀνάξιον ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου· ἡ γὰρ σὴ παρόρασις, ἐμὴ κατὰπτωσις γίνεται, Δέσποτα.

»Δι' ὃ ἐπίστρεψον Κύριε, ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου, καὶ σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου· ὡς συμπαθὴς ἐλέησον· ὡς ἐλεήμων, συμπάθησον· ὡς φιλόανθρωπος, σῶσον με· ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου, καὶ οὐχ ἕνεκεν τῶν ἔργων μου· πονηρὰ γὰρ εἰσιν· οὐχ ἕνεκεν τῶν πόνων μου· ἀσθενής γὰρ εἰμι· οὐχ ἕνεκεν τῶν λογισμῶν, ἢ τῶν λόγων μου· ρυπαροὶ γὰρ εἰσὶ καὶ ἀκάθαρτοι· ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου, πολυέλεε Κύριε, σῶσον με· Εἰδὲ δικάσασθαι πρὸς με βούλει, Δέσποτα, ἐγὼ πρῶτος ἐκφέρω κατ' ἐμαυτοῦ τὴν ψῆφον· ἐγὼ καταδιαμαρτύρομαι, ὅτι ἄξιός θανάτου

είμι. λοιπόν, σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου καταφεύγω, Πανάγαθε. οὐκ ἔχω τί σοι προσαγαγεῖν ἄξιον. ἐλεημοσύνην ζητῶ· μὴ ἀπαιτήσης με τὴν ταύτης τιμὴν. «Μνήσθητι τῶν λόγων σου Κύριε· ὅτι ἐπιμελῶς ἐγκεῖται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ. Καί.» ἄνθρωπος ματαιότητι ὡμοιώθη, καὶ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὥσει σκιά παράγουσι. Καί· οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου. Καί ὅτι· ἐν ἀνομίαις συνελήφην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἐάν γάρ ἀνομίας παρατηρήσης ἡμῶν, οὐδεὶς ὑποστήσεται Κύριε. δι' ὃ σῶσον με τὸν ἀνάξιον δούλον σου ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου, καὶ οὐχὶ ἕνεκεν τῶν ἔργων μου.

Ἐάν γάρ τόν ἄξιον ἐλεήσης, οὐδέν θαυμαστόν, ἐάν τόν δίκαιον σώσης, οὐδέν ξένον· σῶσον με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου. ἐπ' ἐμοὶ τὸ ἐλεός σου θαυμάσιον, Κύριε. εἰς ἐμέ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου ἐμφάνισόν, Δέσποτα, εἰς ἐμέ τὴν φιλανθρωπίαν σου μεγαλύνον, ἅγιε. Δεῖξον ἐπ' ἐμοί, Κύριε, τὰ ἀρχαῖα ἐλέησου. ὅτι τοὺς μὲν δικαίους σώζεις, καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεεῖς. Μὴ νίκησῃ ἡ ἐμὴ κακία τὴν σὴν ἀγαθότητα, Κύριε. μὴδὲ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου. Ἐάν γάρ θελήσης μετ' ἐμοῦ δικάσασθαι, φραγῇσεται μοι τὸ στόμα μὴ ἔχον τί φθέγγασθαι, ἢ τι ἀπολογῆσασθαι. δι' ὃ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου· μὴδὲ ἐπισταθμήσης τὰς ἐμὰς ἁμαρτίας τῇ σὴ ἀπειλῇ. »ἀλλ' ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον, καὶ σῶσον με ἕνεκεν

τοῦ ἐλέους σου, Κύριε. καὶ τὸ ἐλεός σου καταδιώξαι με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Καταδιώξάτω με τὸ ἐλεός σου Κύριε, τὸν κακῶς ἀπὸ σοῦ φεύγοντα, τὸν ᾄδι ἀπὸ σοῦ δραπετεύοντα, καὶ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ᾄδι κακῶς ἀποτρέχοντα.

Τοῦτο μόνον ἐπικαλοῦμαι, καὶ ἱκετεύω, καὶ δέομαι σῶσον με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου σῶσον με πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν εἰς τὰ ἐκεῖσε δικαστήρια. ἢ μάλλον τάληθές εἰπεῖν, εἰς τὰ ἐκεῖσε κολαστήρια. ἔνθα οὐκ ἔστι μετάνοια, οὔτε εξομολόγησις. » ἐν γάρ τῷ ᾄδι, φασί, τίς εξομολογήσεται σοι; Δι' ὃ σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου. οὐδὲ ἐν τῷ ᾄδι ὁ εξομολογούμενος. ἐκεῖ γάρ οὐκ ἔστι μετάνοια. οὐκ ἔστιν ἄφεσις τοῖς ὧδε μὴ μετανουοῦσι, μὴδὲ εξομολογουμένοις. Δι' ὃ σῶσόν με μετανουοῦντά σοι, καὶ εξομολογούμενον τὸν ἀνάξιον δούλον σου, ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ οὐχ ἕνεκεν τῶν ἔργων μου. σύ γάρ εἶπας, Κύριε » ζητεῖτε, καὶ ευρήσετε κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. καί » ὅσα ἂν αἰτήσητε, πιστεύοντες λήψεσθε. δι' ὃ σῶσον με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου, φιλάνθρωπε Δέσποτα ἵνα καὶ ἐπ' ἐμοὶ δοξασθῇ τὸ πανάγιον, καὶ ὑπερδεδοξασμένον ὄνομά σου, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγονώς. ὥς ἂν καὶ γὰρ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων συναριθμηθεῖς, δοξάζω σε τόν ὑπεράγαθον, καὶ φιλάνθρωπον Θεόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, «σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν Γ' Κυριακὴν Ματθαίου 11 Ἰουνίου 1990 ἐώρτασε τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερρόντιος εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ὁσ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν Μεγ. Πεύκῳ τῆς ὁποίας τυγχάνει καὶ ὁ κτήτωρ.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη πανηγυρικός ἀρχιερατικὸς ἐσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ ἐορτάζοντος Μητροπολίτου Πειραιῶς συμπαραστατομένου ὑπὸ ἐτέρων Ἀρχιερέων καὶ ἐκλεκτοῦ Ἱερατείου.

Τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν θεῖον ἀρχιερατικὸν συλλειτουργῶν προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς κ. Γερροντίου, Φθιώτιδος κ. Καλλίνικου, Πενταπόλεως κ. Καλλιπίου, Θεο/νίκης κ. Εὐθυμίου, καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θ. λειτουργίας ἐκάρη εἰς μεγαλόσχημον μοναχὴ ἀδελφὴ τῆς Ἱ.

Μονῆς. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὁ Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος εὐχηθεὶς τὸν ἐορτάζοντα ποιμενάρχην ὡς καὶ ἐπίσης, κατὰ κύριον λόγον, ἀναφέρθης εἰς τὸ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσίς μας ἀπὸ τῆς θείας καὶ Ὁρθοδόξου Παραδόσεως εἶναι ἐπιζήμιος διὰ τὸν προορισμὸν μας ὅπου δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Οὐράνιον πολιτείαν. Τοὺς χοροὺς τῶν ἱεροψαλτῶν ἐτίμησαν οἱ κ.κ. Ἰωάννης Συμεωνίδης, Ἰωάννης Σουλιώτης, Δημήτριος Χατζῆς καὶ ἄλλοι ἐκλεκτοὶ φίλοι προσδῶσαντες ἰδιαίτεραν αἴγλην εἰς τὴν πανήγυριν.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας προσήλθαν διὰ νὰ τιμήσουν τὸν ἐορτάζοντα ἱεράρχην Πειραιῶς οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος, Ἀχαρμῶν κ. Ἀθανάσιος καὶ Χίου κ. Στέφανος.

Μετά τὸ πέρας τῆς θ. Λειτουργίας παρέτεθη τράπεζα εἰς ὅλον τὸ ἱεράτειον καὶ εἰς ὅλους τοὺς πανηγυριστάς, ἐν χαρᾷ καὶ εὐθυμίᾳ.